

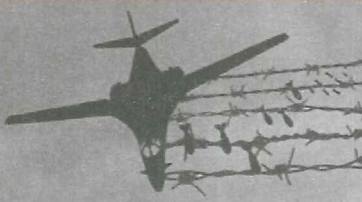
ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
Τεύχος 44 | Φθινόπωρο 2015 | 1,5€

ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ ΛΑΜΨΗ

**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ!
ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ
ΛΑΪΚΟΥ ΑΝΤΙΪΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ**

ΚΟΙΝΟΙ
εχθροί | αγώνες | κοινό ΜΕΛΛΟΝ

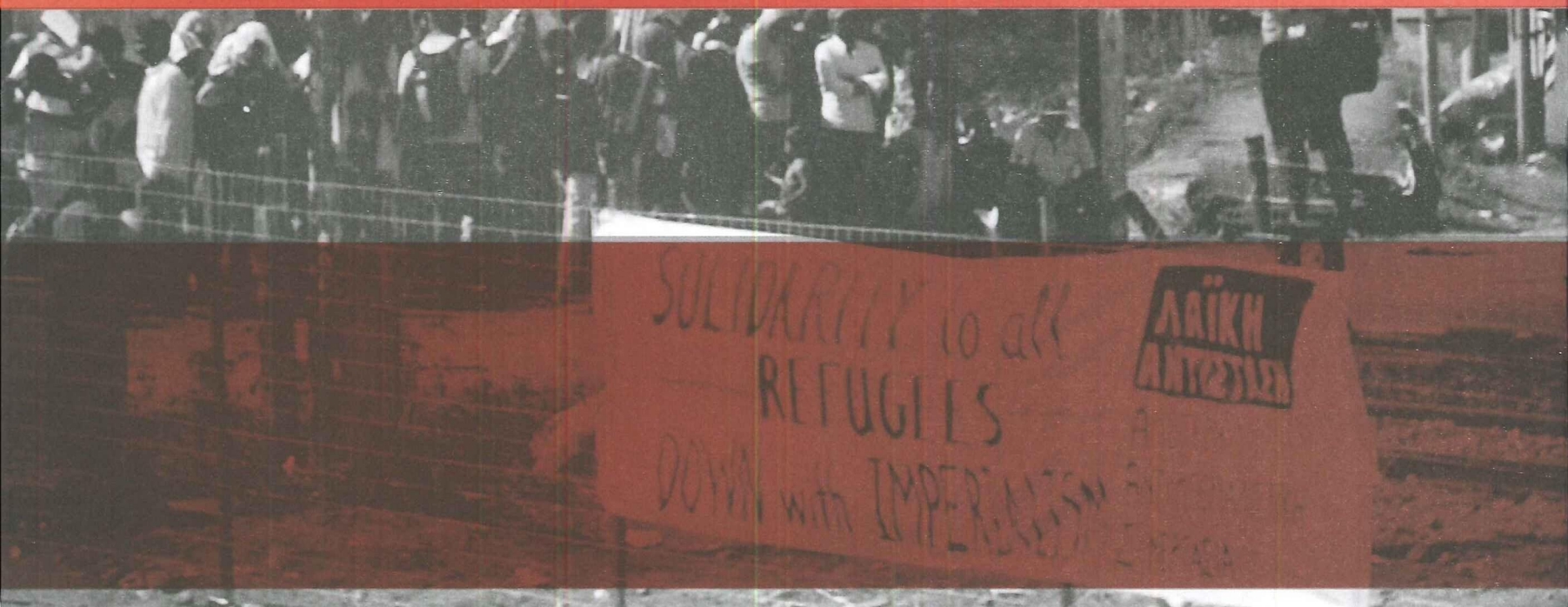
**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΥΛΙΚΟΥ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΤΗΣ ΕΙΔΟΜΕΝΗΣ**

Στέκι Σφεντόνα, Μακρυγιάννη 17
Πέμπτες 20.00 - Σάββατα 12.00

Στην εποχή που ξένοι ιμπεριαλιστές και ντόπιο κεφάλαιο
ρημάζουν την ζωή λαού και νεολαίας,
η υλική αλληλεγγύη στους πρόσφυγες του πολέμου
δεν είναι πράξη "φιланθρωπίας".
Είναι ταξικό καθήκον, μα πάνω από όλα δικό μας συμφέρον.
Γιατί το μέλλον όλων των λαών είναι ΚΟΙΝΟ,
και θα γραφτεί στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο

**Αγωνιστικές
Κινήσεις** **σφεντόνα**
στέκι νεολοίας
steki-sfentona.blogspot.com ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ 17

**ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΠΑΙΤΕΣ.
ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΜΑΣ,
ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΑ
ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 44
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2015

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Αφιέρωμα: Οι ιμπεριαλιστές τη γη ξαναμοιράζουν (11-14)

Η πραγματική διέξοδος βρίσκεται «εκτός των τειχών» (4-5)

Νέα προγράμματα σπουδών (6)

Διδακτική επάρκεια (7)

Πώς να δούμε το προσφυγικό ζήτημα (8-9)

Μαθητικό άρθρο (10)

Η νεολαία μπροστά στο 3ο μνημόνιο (15)

«Μετάβαση ή Σύγκρουση;» (16-17)

ΑΤΙΚ (19)

ΣΤΗΛΕΣ

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ: Κάρτα φιλάθλου (20)

ΙΣΤΟΡΙΑ: Μια μικρή ιστορική αναδρομή στην ΠΠΣΠ (20-21)

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: Ναζίμ Χικμέτ(22)

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Ανταπόκριση από ιταλικό παν/μιο (18)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των
Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
www.agonistikeskiniseis.org

Θεσσαλονίκη
στέκι Σφεντόνα, Μακρυγιάννη 17
<http://resistenciaelotta.blogspot.gr>

Γιάννενα
<http://agonkiniseis-iaa.blogspot.gr>

Εμβάσματα-συνδρομές:
Εθνική Τράπεζα, αρ. λογ: 771/743100
IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Θα μπορούσαμε να πούμε πως είμαστε στο «και πέ-ντε» της εφαρμογής του τρίτου μνημονίου και τα πράγ-ματα μάλλον παραμένουν σε μια μεταβατική φάση. Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα βιώνει μία από τις πιο βαριές δομικές του κρίσεις και η μόνη επιλογή που έχει είναι η όξυνση της επιθετικότητας απέναντι στους λαούς. Ξεκινώντας λοιπόν από τους πολέμους στην μέση ανατολή και τα караβάνια των προσφύ-γων που καταλήγουν να θαλασσοπνίγονται στο αιγαίο, περνώντας από την εφαρμογή τριών μνημονίων και τη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε νέο φορέα επίθεσης που τσακίζει δικαιώματα δεκαετιών και καταλήγοντας στην σημερινή φάση του κινήματος με την αδράνεια και την αδυναμία συγκρότησης να κυριαρχεί, αναδεικνύεται ένα βασικά καθήκον. Με πιο τρόπο θα μπορέσουμε να πιάσουμε το νήμα των αγώνων του παρελθόντος συν-δέοντας τους με τους αγώνες του σήμερα, με τις μορ-φές και το περιεχόμενο που θα πρέπει αυτοί να πάρουν. Το συγκεκριμένο έναυσμα ευελπιστούμε να συμβάλλει στο άνοιγμα μιας τέτοιας συζήτησης.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

Αποστολάκης Αντώνης,
Ιατρική Αθήνας

Η πραγματική διέξοδος βρίσκεται «εκτός των τειχών»

Η προοπτική μας κόντρα στην απογοήτευση

Οι ρίζες του προβλήματος

Για πολλές δεκαετίες -και ιδιαίτερα από την εποχή της κατάρρευσης των πρώην σοσιαλιστικών καθεστώτων της Σοβιετικής Ένωσης και των ανατολικών χώρων, της ολοκλήρωσης μιας πορείας ήττας και οπισθοχώρησης του εργατικού-επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος το 1989-91- το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα πορεύτηκε έχοντας ως κεντρική του αφήγηση το «τέλος της ιστορίας», που υποτίθεται ότι αντιπροσώπευε η κυριαρχία του πλέον σε πλανητική κλίμακα. Επιστράτευσε όλες του τις δυνάμεις για να πείσει τους λαούς ότι η ύπαρξή του και η αναπαραγωγή του εις το διηνεκές συνιστά «μονόδρομο». Το παραμύθιασμα για το «παγκόσμιο χωριό της ευημερίας» που ήταν επί θύραις, για τα «ευρωπαϊκά οράματα που γεννιούνται από την πτώση του τείχους του Βερολίνου», όπως μας υπενθύμισε προσφάτως και ο Αλέξης Τσίπρας, έπεφτε βροχή.

Ήταν ένα σύστημα που ένιωθε ότι παίζει πλέον δίχως αντίπαλο. Με το κομμουνιστικό κίνημα ηττημένο, την εργατική τάξη αποσυγκροτημένη και το συσχετισμό δύναμης συνολικά αρνητικό για την πάλη των λαών. Ταυτόχρονα, ποτέ δεν έπαψε να χύνει τόνους λάσπης, μέσω του αντικομμουνισμού και μιας γιγάντιας εκστρατείας σπύλωσης, σε εκείνον τον εχθρό που τον προηγούμενο αιώνα αμφισβήτησε τόσο σαρωτικά την κυριαρχία του και δεν σταμάτησε στιγμή να του χαλάει τον ύπνο.

Γρήγορα, όμως, οι εξελίξεις αποκάλυψαν αυτό που πραγματικά είχε αρχίσει ήδη να συντελείται στον κόσμο: την απογείωση μιας ανελέητης επίθεσης στα δικαιώματα της εργατικής τάξης και των λαών όπου γης, παράλληλα με μια διαδικασία επανακατάκτησης του κόσμου και επιδρομής των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στις εξαρτημένες χώρες. Πραγματικό υπόβαθρο όλων αυτών ήταν ακριβώς η ανατροπή των παγκόσμιων ισορροπιών και των συσχετισμών σε βάρος της εργατικής τάξης και των λαών και υπέρ των πιο αντιδραστικών, επιθετικών δυνάμεων του συστήματος.

Στις σημερινές συνθήκες, ακόμα περισσότερο, θα μπορούσε να πει κανείς ότι έχει ξεσκιστεί και το τελευταίο κουρέλι με το οποίο το σύστημα προσπαθούσε να φτιασιδώσει τον εαυτό του και την κυριαρχία του μια προηγούμενη περίοδο. Προβάλλει γυμνή η πραγματική του φύση, ο εκμεταλλευτικός και ιστορικά ξεπερασμένος χαρακτήρας του: όχι μόνο αδυνατεί να δώσει διέξοδο στους λαούς, αλλά είναι μια δύναμη συνολικά καταστροφική και επικίνδυνη, με μοναδική της «προσφορά» να είναι οι πόλεμοι, η προσφυγιά, η φτώχεια, η ανεργία, η καταστροφή της φύσης.

Αυτή η πραγματικότητα είναι που γεννιέται και θα συνεχίσει να γεννά στην εποχή μας την ανάγκη των λαών και της νεολαίας να βγουν στο προσκήνιο. Με μεγαλειώδεις αντιστάσεις και τεράστια ξεσπάσματα, οι λαοί όλου του κόσμου απέδειξαν τα τελευταία χρόνια, από τις αραβικές εξεγέρσεις μέχρι και το αγωνιστικό δίχρονο 2010-12 στη χώρα μας, ότι δεν θα κάτσουν να υπομένουν αδιαμαρτύρητα την ισοπέδωση της ζωής τους. Την ίδια στιγμή, όμως, η πάλη τους προσέκρουε στα δεδομένα που έχει αφήσει πίσω της η ήττα του επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος, στην αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης, στην ανυπαρξία μιας Αριστεράς που θα ήθελε και θα μπορούσε να παίξει πραγματικά το ρόλο που της αντιστοιχεί, στην κυριαρχία ρεφορμιστικών δυνάμεων και αντιλήψεων

στα πλαίσια του κινήματος.

Ένα από τα σημαντικά καθήκοντα, λοιπόν, είναι να υπάρξουν ουσιαστικές απαντήσεις για τα αίτια και τους όρους αυτής της ήττας. Ένα ζήτημα που δεν αφορά απλώς και μόνο το παρελθόν και την αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας για το τι πραγματικά έγινε, κόντρα στη μαύρη προπαγάνδα του συστήματος, αλλά πρωτίστως το παρόν και το μέλλον του κινήματος. Και το μόνο σίγουρο είναι ότι πρόκειται για απαντήσεις που δεν μπορούν να δοθούν μέσα στην αποστείρωση των τεσσάρων τοίχων και τη σκουριά των ακαδημαϊκών συζητήσεων, αλλά σε συνάρτηση με μια διαδικασία πάλης.

Το πρωταρχικό πεδίο απαντήσεων

Σε αυτό ακριβώς το σημείο βρίσκεται η ουσία. Η νεολαία και οι λαοί δεν μπορούν να γνωρίσουν το μέλλον για το οποίο πρέπει να παλέψουν «εγκεφαλικά», ούτε να το προσεγγίσουν με σχέδια επί χάρτου που δεν στηρίζονται πουθενά. Το πρωταρχικό πεδίο από το οποίο προκύπτει η αναγκαιότητα άρνησης του καπιταλιστικού συστήματος είναι η ίδια η πραγματικότητα, όπως αυτή διαμορφώνεται με τον πλέον βάρβαρο τρόπο στις μέρες μας. Οι αντιθέσεις που ενυπάρχουν σε αυτήν πραγματικότητα. Η ταξική πάλη που γεννιέται στη βάση αυτών των αντιθέσεων.

Τίποτα δεν μπορεί να απαντηθεί και τίποτα δεν μπορεί να προχωρήσει, επομένως, έξω και μακριά από αυτό το πεδίο της ταξικής πάλης και των αγώνων. Εκεί είναι που οι λαοί μπορούν να οργανωθούν σε δύναμη ικανή να αναμετρηθεί αποτελεσματικά και προοπτικά νικηφόρα με τον αστικό και ιμπεριαλιστικό κόσμο της εκμετάλλευσης. Να αποκτήσουν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους και στη δυνατότητα τους να ορθώνουν αναστήματα και να κατακτούν νίκες.

Η αφετηρία, λοιπόν, ενός δρόμου που στην κατάληξη του μπορεί να οδηγήσει σε μια συνολική διέξοδο για τον κόσμο της εργασίας και τη νεολαία, δεν είναι άλλη από την ανταπόκριση σε εκείνο το καθήκον που αναδεικνύεται ως βασικό μέσα από το ίδιο το πεδίο της ταξικής πάλης. Η αντιμετώπιση, δηλαδή, της επίθεσης που το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός διεξάγουν με τον πιο αμείλικτο τρόπο.

Γι' αυτό και θέτουμε ως κορυφαίο ζητούμενο την ανάγκη Αντίστασης και Διεκδίκησης, κόντρα σε μια επίθεση που το κεφάλαιο της έχει προσδώσει

στρατηγικό χαρακτήρα, με την επιδίωξη της απόλυτης κυριαρχίας του πάνω στην εργατική τάξη, τους λαούς και τη νεολαία. Με στόχους πάλης που θα ανταποκρίνονται κάθε φορά στις πραγματικές προσδοκίες και τις αγωνίες των πλατιών μαζών. Στην ανάγκη τους να υπερασπιστούν και να κατακτήσουν το δικαίωμα στη δουλειά, στις σπουδές και την ίδια τη ζωή.

Σε κάθε μικρή και μεγάλη καθημερινή μάχη είναι που κρίνεται το ζήτημα των συσχετισμών δύναμης και της συγκρότησης του κινήματος. Κρίνεται από το αν αυτή η μάχη, πριν απ' όλα, θα δοθεί, με τι όρους θα γίνει αυτό, με τι περιεχόμενο και μαζικότητα. Η πάλη, για παράδειγμα, μέσα στις σχολές ενάντια σε κάθε ταξικό φραγμό που πάει να υψωθεί, δεν αφορά μόνο την υλοποίηση ή όχι του συγκεκριμένου στόχου που τίθεται, αλλά και τη θέση στην οποία θα βρεθεί το κίνημα της νεολαίας την επόμενη μέρα, ανάλογα με το πώς ανταποκρίθηκε στην ανάγκη να υπάρξει αυτή η πάλη και να φέρει υλικές νίκες.

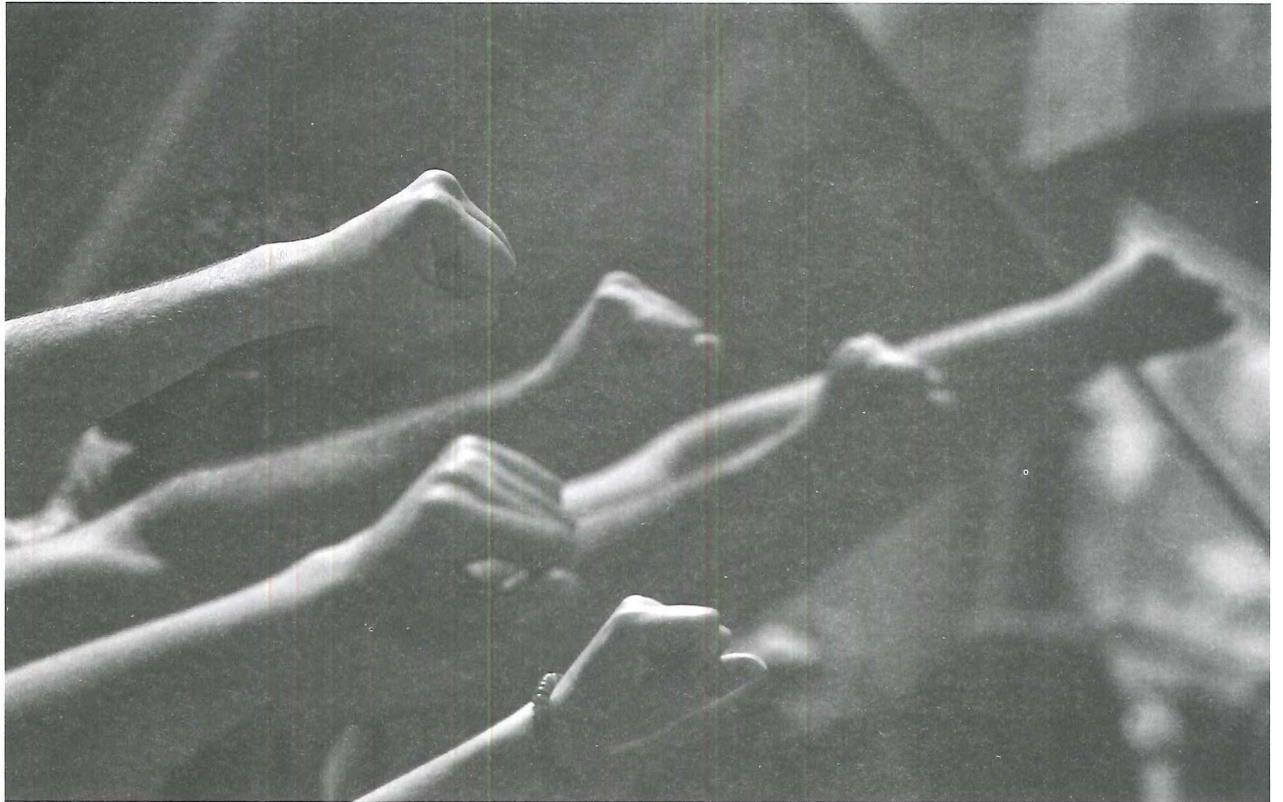
Απαραίτητο εργαλείο για την ανάπτυξη αγώνων και αντιστάσεων είναι η Κοινή Δράση που μπορεί να υπάρχει κάθε φορά, ανάμεσα σε δυνάμεις με αναφορά στο κίνημα και κόσμο που θέλει να παλέψει. Κοινή Δράση σημαίνει συγκέντρωση δυνάμεων και αγώνας πάνω σε κοινούς στόχους που αναδεικνύονται από την ίδια τη ζωή. Δεν έχει καμία σχέση με τη συγκρότηση εκλογικών συγκολλήσεων ή «μετωπικών» μορφωμάτων πάνω σε «ολοκληρωμένα προγράμματα». Γι' αυτό και μπορεί να γίνεται μόνο σε ισότιμη βάση, χωρίς αποκλεισμούς όποιου πραγματικά επιθυμεί να αγωνιστεί και χωρίς προσापαιτούμενα αποδοχής του συνόλου της μιας ή της άλλης πολιτικής γραμμής. Αυτό δεν σημαίνει ότι αναιρεί τη δυνατότητα ιδεολογικής και πολιτικής αντιπαράθεσης, με γνώμονα πάντα τις ανάγκες του κινήματος.

Οι εστίες αντίστασης σε κάθε χώρο που δουλεύουν, σπουδάζουν και ζουν ο λαός και η νεολαία δεν γίνεται, όμως, να μένουν αποκομμένες η μια από την άλλη και στα μισά του δρόμου, αλλά να συνολικοποιούνται και να συνενώνονται σε ένα Μέτωπο Αντίστασης και Διεκδίκησης. Ένα Μέτωπο κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων που θα έχουν αναδειχθεί μέσα στη φωτιά της πάλης και το οποίο θα στοχεύει στην ανατροπή της επίθεσης των δυνάμεων του συστήματος. Η προοπτική του και η κατάληξή του από εκεί και πέρα, βρίσκονται σε συνάρτηση με την διαπάλη ανάμεσα στη γραμμή της αναμέτρησης και της συνδιαλλαγής με το σύστημα, με την ισχυροποίηση της πρώτης να είναι ο αναγκαίος όρος για να ανοίγουν οι δρόμοι για μια πραγματική διέξοδο του κινήματος.

Η προοπτική της αναμέτρησης

Οφείλουμε να έχουμε καθαρό ότι αυτό που καθόρισε τελικά την έκβαση των αγώνων του προηγούμενου διαστήματος ήταν η γραμμή που επικράτησε στο εσωτερικό τους. Αυτή η γραμμή ήταν που ηττήθηκε και χρεοκόπησε από τις εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος. Δεν ήταν αυτή καθεαυτή η λύση των αγώνων, που είναι ο μόνος δρόμος που πρέπει και μπορούν να βαδίσουν ξανά με ακόμα μεγαλύτερη αποφασιστικότητα ο λαός και η νεολαία.

Αυτή η γραμμή χαρακτηρίστηκε από την πρόταση «επιστροφής» στην προ μνημονίων κατάσταση, την αναμονή «εύκολων» και «γρήγορων» λύσεων στα προβλήματα, μακριά από τους δρόμους της πάλης και γύρω από τη «διέξοδο» που υποτίθεται ότι έδιναν οι εκλογές και η προοπτική ανάδειξης μιας αριστερής κυβέρνησης μέσα από αυτές. Το ότι οδήγησε τελικά στη συνέχιση των μνημονίων και την απογοήτευση, δεν ήταν παρά η φυσική κατάληξη αυτής της γραμμής, όπως προωθήθηκε με βασικό φορέα τον ΣΥΡΙΖΑ.

Συμπληρωματικές εκδοχές αυτής της γραμμής ήταν οι αντιλήψεις που και σήμερα αναπαράγονται από μια σειρά δυνάμεις της Αριστεράς και δεν μπορούν με κανένα τρόπο να υπερβούν τα όρια που έδειξαν ότι έπιασαν. Είτε πρόκειται για τη γραμμή της αναχώρησης από τους αγώνες στο όνομα μιας αόριστης «Λαϊκής Εξουσίας» και της κοινοβουλευτικής υποταγής που πλασάρει η ΠΚΣ, είτε για εκείνη των «μεταβατικών προγραμμάτων» που προωθείται πλέον από δυνάμεις όπως η ΕΑΑΚ και η ΑΡΕΝ, οι οποίες κινήθηκαν όλον αυτόν τον καιρό στην ουρά του ΣΥΡΙΖΑ ή και μέσα σε αυτόν, βλέποντας δυνατότητες «αριστερής αντιπολίτευσης» και «πίεσης για την ρήξη» την πρώτη περίοδο της διακυβέρνησής του, με χαρακτηριστική έκφραση την περίοδο του δημοψηφίσματος, όταν χάριζαν με τον πιο ξεδιάντροπο τρόπο ένα ολόκληρο αγωνιστικό δυναμικό στο σχέδιο του Τσίπρα.

Αυτές οι δυνάμεις στο σύνολό τους έδειξαν ότι αρνούνται τόσο το καθήκον της Αντίστασης, χαρακτηρίζοντάς τη «λίγη», «αμυντική» και «ανεπαρκή», σαλπίζοντας «αντεπιθέσεις», όσο και την επαναστατική προοπτική του κινήματος, παραδομένες στις εκλογικές αυταπάτες και την αναζήτηση ενδιάμεσων σταδίων και οδών μετεξέλιξης αυτού του συστήματος, χωρίς την ανατροπή του.

Είναι αλήθεια ότι η προοπτική για τη νεολαία και το λαό διαμορφώνεται, αποκτάει υπόσταση, παίρνει σάρκα και οστά στους σημερινούς αγώνες. Ταυτόχρονα, είναι παράγοντας ισχυροποίησης, συγκρότησης και ενοποίησης αυτών των αγώνων.

Γι' αυτό και η προοπτική μας συνίσταται στις δύο βασικές κατευθύνσεις που θέτουμε σήμερα στο κίνημα και την άρρηκτη σχέση που αυτές έχουν:

Την Αντιιμπεριαλιστική, με ορίζοντα το σπάσιμο των δεσμών της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, την έξοδο από Ε.Ε. και ΝΑΤΟ, το διώξιμο των στρατιωτικών βάσεων από τη χώρα, γενικά τη δυνατότητα του λαού και της νεολαίας να είναι αφέντες στον τόπο τους.

Την Αντικαπιταλιστική, που στοχεύει στην επαναστατική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την κοινωνική απελευθέρωση.

Το κίνημα της νεολαίας είναι συστατικό στοιχείο αυτής της προοπτικής και η προοπτική αυτή μπορεί να δώσει διέξοδο σε αυτό, ξεπερνώντας τις τρικλοποδιές και τα εμπόδια των αστικών ή ρεφορμιστικών δυνάμεων. Η νεολαία μπορεί και πρέπει να αναγνωρίσει τον εαυτό της δίπλα σε εκείνη την τάξη που μπορεί να ηγηθεί μιας τέτοιας πορείας, την πιο επαναστατική και προοδευτική, την εργατική τάξη και την πάλη της. Τα όνειρα που κάνει σε ένα σύστημα που θέλει να της στερήσει κάθε δυνατότητα να ονειρεύεται θα βρουν την πραγματική τους δικαίωση εκεί.

ΝΕΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΠΟΥΔΩΝ

Αθηνά Χατζουλάκη-Θάνου,
Ιατρική Θεσσαλονίκης

Αλλαγές προς το συμφέρον μας ή μήπως όχι;

Τον τελευταίο χρόνο σε μία σειρά από σχολές αλλάζουν τα προγράμματα σπουδών. Με ένα «μαγικό τρόπο» οι αλλαγές, όσο διαφέρουν (λόγω ότι αναφέρονται σε διαφορετικές σχολές), τόσο μοιάζουν στα γενικά χαρακτηριστικά που προσδίδουν στην κάθε σχολή. Τόσο δηλαδή υπηρετούν το ρόλο της εκπαίδευσης όσο και τον ταξικό χαρακτήρα της επίθεσης. Τα προγράμματα αυτά έρχονται ως εφαρμογή των αποφάσεων της συνθήκης της Μπολόνια και του Νόμου Διαμαντοπούλου. Μια συνθήκη που αποσκοπεί στην εκ βάθρων αναδιάρθρωση της ανώτατης εκπαίδευσης μέσω της εισαγωγής ταξικών φραγμών, με την κατάρτιση του δωρεάν χαρακτήρα της και τη διάλυση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων μέσω της διάλυσης του πτυχίου σε διάφορους κύκλους και ταχύτητες.

Ας γίνουμε όμως πιο συγκεκριμένοι...

Η εντατικοποίηση της καθημερινότητας είναι ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά των αλλαγών στους όρους σπουδών. Επιτυγχάνεται με την εισαγωγή προόδων, τη δημιουργία αλυσίδων και προαπαιτούμενων μαθημάτων, όπου για να προχωρήσεις στο επόμενο εξάμηνο θα πρέπει να έχεις περάσει μία σειρά από μαθήματα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα νέου προγράμματος σπουδών είναι αυτό της ιατρικής Α.Π.Θ., όπου όλες αυτές οι αλλαγές συνοδεύονται από τη μείωση των εβδομάδων της εξεταστικής περιόδου από 5 σε μία(!). Η εντατικοποίηση των ρυθμών σπουδών αποτελεί μία από τις πιο «έξυπνες» οδούς που μπορεί να εφαρμόσει το σύστημα την πραγματοποίηση του στόχου του στην επίθεση στην εκπαίδευση, δηλαδή τον αποκλεισμό των φτωχών και λαϊκών στρωμάτων. Πρώτον, γιατί γίνεται εύκολα αφομοιώσιμη από τους φοιτητές, στο όνομα της ποιοτικότερης και ποσοτικότερης μόρφωσης. Δεύτερον, γιατί αποτελεί τρανταχτό παράδειγμα ταξικού φραγμού, αφού ένας φοιτητής για να καταφέρει να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις θα χρειάζεται να αφιερώνεται ολοκληρωτικά στις σπουδές του, κάτι που αποκλείει χωρίς δεύτερη σκέψη τους εργαζόμενους φοιτητές, σε μία εποχή, όπου ο λαός αυτής της χώρας δέχεται την επίθεση του συστήματος με την εφαρμογή

του 3ου μηνιμνίου.

Βέβαια, τα προγράμματα σπουδών συνοδεύονται με μία σειρά από ανακατατάξεις και αλλαγές στα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Βάσει των οποίων, και με πρόσχημα την παραπέρα υποχρηματοδότηση των πανεπιστημίων, καταργούν κάθε είδους φοιτητική μέριμνα (σίτιση, στέγαση, μεταφορές, συγγράμματα) και δίνουν θάρρος και θράσος σε διαφόρων ειδών «λαγούς» να μιλούν ακόμα και για εισαγωγή διδάκτρων.

Μια από τις σημαντικότερες αλλαγές αποτελεί η διάλυση του πτυχίου και κατ'επέκταση η διάλυση κάθε είδους επαγγελματικού δικαιώματος. Επιτυγχάνεται με την εφαρμογή κύκλων σπουδών, που κινούνται στα πρότυπα των Bachelor και Master, εξέλιξη των οποίων αποτελούν οι πιστωτικές μονάδες ECTS. Μ' αυτόν τον τρόπο χτυπάνε τα εργασιακά μας δικαιώματα, αφού ανάλογα με τον κύκλο που έχει φτάσει κανείς και τα ECTS που έχει συγκεντρώσει διαθέτει διαφορετικά εργασιακά δικαιώματα. Δηλαδή δεν θα έχουμε όλοι το ίδιο πτυχίο, το οποίο δεν θα μας επιτρέπει αργότερα ως εργαζόμενοι να διεκδικήσουμε συλλογικά τα εργασιακά μας δικαιώματα, αλλά ο καθένας θα διαπραγματεύεται ατομικά. Μας θέλουν εργαζόμενους πολλών ταχυτήτων και δια βίου εκπαιδευόμενους. Η αλλαγή αυτή επιδιώκει την ευθυγράμμιση των πανεπιστημίων με την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στη αγορά εργασίας. Θέλουν να διαμορφώσουν μία νεολαία χωρίς δικαιώματα, χωρίς καμία ασφάλεια για το μέλλον και προοπτική για εργασία.

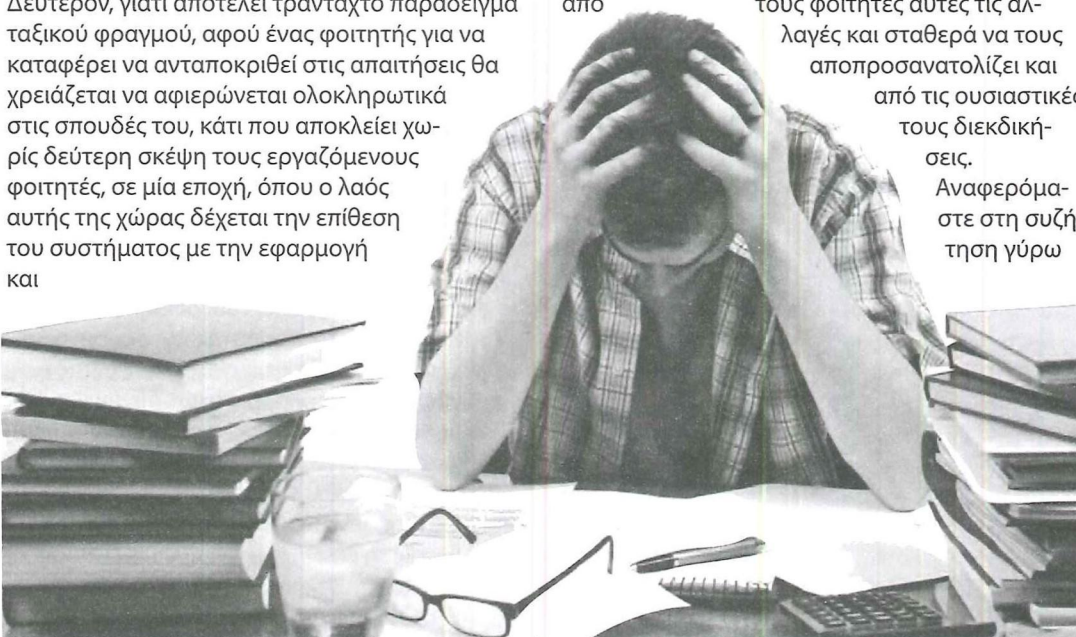
Σε ποια διλλήματα ΔΕΝ πρέπει να πέσουμε...

Όπως προαναφέρθηκε το σύστημα έχει "έναν άσο στο μανίκι του", ο οποίος του επιτρέπει να εφαρμόσει χωρίς ιδιαίτερες αντιδράσεις από τους φοιτητές αυτές τις αλλαγές και σταθερά να τους αποπροσανατολίζει και από τις ουσιαστικές τους διεκδικήσεις. Αναφερόμαστε στη συζήτηση γύρω

από το ζήτημα του επιπέδου μόρφωσης των φοιτητών. Το σύστημα δικαιολογεί την εφαρμογή των μέτρων αυτών στο όνομα της βελτίωσης του επιπέδου γνώσης και μόρφωσης που παρέχεται στους σπουδαστές. Το ζήτημα είναι να αναγνωρίσουμε τις μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση και να προσδιορίσουμε τους στόχους αυτών. Εδώ ας θυμηθούμε το ρόλο της εκπαίδευσης, το διττό της ρόλο. Από την μία κατανέμει τη νεολαία στην αγορά εργασίας και από την άλλη αναπαράγει την κυρίαρχη ιδεολογία, δηλαδή υπερασπίζεται το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Η εκπαίδευση υπάρχει για να διαμορφώνει "καλούς και τίμιους" πολίτες, δηλαδή πολίτες που να υπηρετούν σωστά το κυρίαρχο σύστημα και αναλώσιμους μελλοντικούς εργαζόμενους. Επομένως, κάθε προσπάθεια μεταρρύθμισης της εκπαίδευσης θα στοχεύει στην υπηρετήση αυτών των κατευθύνσεων. Παράλληλα, το σύστημα δεν θα παραιτούνταν για κανένα λόγο και με κανένα τρόπο από το ένα από τα πιο ισχυρά εργαλεία του, που έχει στην εργαλειοθήκη ονόματι εποικοδόμημα, την εκπαίδευση. Συνεπώς κάθε φοιτητικό αίτημα, στο υπάρχον σύστημα, για ποιοτικότερη γνώση ή γνώση στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών (όπως διάφοροι χώροι της αριστεράς θέτουν ως κυρίαρχο ως απάντηση στα νέα προγράμματα σπουδών, βλ. KNE, EAAK) είναι όχι απλά μάταιο, αλλά μπορεί τόσο να λειτουργήσει αποπροσανατολιστικά για το φοιτητικό κίνημα και τα δικαιώματα, που οφείλει να υπερασπιστεί σήμερα, όσο να αφομοιωθεί από το σύστημα για την υπηρετήση των δικών του επιδιώξεων.

Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας...

Τα αιτήματα πρέπει να διαμορφώνονται στην κατεύθυνση που θα απαντά στον πραγματικό στόχο της επίθεσης και αναδεικνύοντας ποιο δικαίωμα "χτυπάει" το σύστημα κάθε φορά. Στόχος τους είναι να σπουδάζουν όσο το δυνατό λιγότεροι φοιτητές. Το σύστημα δεν μπορεί πλέον να απορροφήσει τόσο μεγάλο αριθμό κατάρτισμένης νεολαίας. Κάποτε το πτυχίο εξασφάλιζε την επαγγελματική αποκατάσταση, άρα και μία σειρά από δικαιώματα. Αυτό δεν θέλουν να συνεχίσει να ισχύει με βάση την νέα φάση στη οποία βρίσκεται το σύστημα. Έτσι, λοιπόν, είναι "αναγκασμένο" να ενισχύει την εξής διπλή κατεύθυνση: από τη μία, την εκπαίδευση για λίγους και εκλεκτούς, ενισχύοντας τους ταξικούς φραγμούς και καταστρέφοντας τον δωρεάν και δημόσιο χαρακτήρα της, και από την άλλη τη διαμόρφωση μίας νεολαίας δια βίου εκπαιδευμένης, χωρίς εργασιακά δικαιώματα. Επομένως, οφείλουμε να αντισταθούμε στους στόχους αυτής της επίθεσης και υπερασπιστούμε το δικαίωμα μας στις σπουδές, στη δουλειά και στις ελευθερίες παλεύοντας ώστε τα νέα προγράμματα σπουδών να μην περάσουν.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΕΠΑΡΚΕΙΑ

Χαρτζουλάκης Δημήτρης,
Φυσικό Θεσσαλονίκης

Διδακτική Επάρκεια...τέλος!

Με τις προθέσεις του υπουργείου Παιδείας να καταργήσει το επαγγελματικό δικαίωμα της διδασκαλίας από το πτυχίο τους, βρίσκονται αντιμέτωποι, από την αρχή της ακαδημαϊκής χρονιάς, οι φοιτητές των σχολών που έχουν δυνατότητα να δώσουν ΑΣΕΠ για την 2βάθμια εκπαίδευση. Σε πλήρη συνεννόηση με τα «ενδιαφερόμενα» τμήματα το υπουργείο θέλει να καθιερώσει ένα «παράλληλο εξαμήνο σπουδών» σαν προϋπόθεση για την «κατοχύρωση» της διδακτικής επάρκειας. Αυτό θα ισχύσει τόσο για τους προπτυχιακούς που έχουν εισαχθεί στα τμήματα από το 2013, όσο και για τους υπόλοιπους αλλά και για τους απόφοιτους οι οποίοι θα «χρειαστεί» (έπειτα από τον επόμενο ΑΣΕΠ) να κάνουν κάποιο σεμινάριο για να την αποκτήσουν.

Είναι φανερό ότι η καθιέρωση του λεγόμενου Πιστοποιητικού Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας είναι ένα «μεγάλο βήμα» (από μεριάς υπουργείου) για την κατάργηση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων των καθηγητικών σχολών και την διάλυση του πτυχίου τους. Σε μια κατάσταση που σχεδόν το 80% των αποφοίτων αυτών ασχολείται αποκλειστικά με την διδασκαλία, είναι ξεκάθαρο ότι η κίνηση αυτή θέλει να δώσει ένα ισχυρό χτύπημα σε αυτό το κομμάτι.

Βέβαια η απόφαση αυτή είναι στην κατεύθυνση να εναρμονίσει τις σχολές και τους απόφοιτους αυτών των σχολών στο εργασιακό περιβάλλον που έχει ήδη διαμορφωθεί. Είτε μιλάμε για τα σχολεία που συνεχώς υπολειπονται και κλείνουν σε όλη την χώρα λόγω ελλείψεων, είτε για την εφαρμογή της αξιολόγησης και την διαθεσιμότητα στους καθηγητές, είτε για τα κομμάτια του Μνημονίου 3 που επιβάλλουν το προχώρημα των μαζικών απολύσεων στον δημόσιο τομέα οι διαθέσεις από μεριάς του συστήματος είναι πολύ συγκεκριμένες. Πώς θα έχω απόφοιτους χωρίς κανένα επαγγελματικό δικαίωμα; Πώς μπορώ την ευθύνη για την κατάργηση του δικαιώματος στην δουλειά να την μεταφέρω στον ίδιο τον άνεργο; Ότι αυτός φταίει. Ότι είναι συνυπεύθυνος για την κατάσταση αφού «οι γνώσεις του δεν είναι αρκετές». Αυτήν την ανάγκη έρχεται να υπηρετήσει το Πιστοποιητικό Διδακτικής Επάρκειας αλλά και όλο το πλαίσιο της «δια βίου μάθησης». Την μεταφορά της ευθύνης για την ανεργία, για τις απολύσεις (με πρόφαση πάντα την «προσαρμογή στα σύγχρονα εργασιακά και γνωστικά δεδομένα») στον ίδιο τον εργαζόμενο. Γιατί ακριβώς μιλάμε για ένα σύστημα που δεν έχει τίποτα απολύτως να προσφέρει ούτε στην νεολαία ούτε στον λαό μας.

Ένα σχόλιο για την όλη κουβέντα περί «γνώσης και αξιοκρατίας» που ντύνουν την επιχειρηματολογία της κυβέρνησης αλλά και του συνόλου του συστήματος, για την ανάγκη καθιέρωσης του πιστοποιητικού αυτού. Ας μη σταθούμε στο πραγματικό γεγονός ότι τόσο χρόνια οι καθηγητές που μας δίδαξαν (είτε στα σχολεία, είτε στα φροντιστήρια) να περάσουμε στις σχολές μας δεν είχαν καμία ανάγκη ενός τέτοιου πιστοποιητικού. Αλλά στο ότι την ίδια επιχειρηματολογία χρησιμοποίησαν για να καθιερωθεί ο ΑΣΕΠ. Την «ανάγκη» δηλαδή να εξεταστεί και να ελεγχθεί η γνώση και οι δυνατότητες που πρέπει να έχουν οι καθηγητές που θα διδάξουν στα σχολεία.

Ένα επιχείρημα που χρόνια τώρα έχει καταρρεύσει αφού ακόμα και όταν γινόταν ο ΑΣΕΠ χιλιάδες ήταν οι επιτυχόντες και ελάχιστες ως μηδαμινές οι προσλήψεις. Αυτό λόγω πολιτικής επιλογής που έχει πάρει εδώ και χρόνια το σύστημα να προχωρήσει στην κατάργηση του δικαιώματος στην μόνιμη και σταθερή δουλειά τόσο στον δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα. Άλλωστε, αντιλαμβανόμαστε κάθε μέρα όλο και περισσότερο πόσο σαθρό είναι το επιχείρημα ότι «χρειαζόμαστε τους έξυπνους, τους μορφωμένους, τους άξιους». Χιλιάδες είναι οι νέοι που τόσο χρόνια μαζεύουν συνεχώς χαρτιά (μεταπτυχιακά, διδακτορικά κτλ) και πάλι δεν βλέπουν προοπτική.

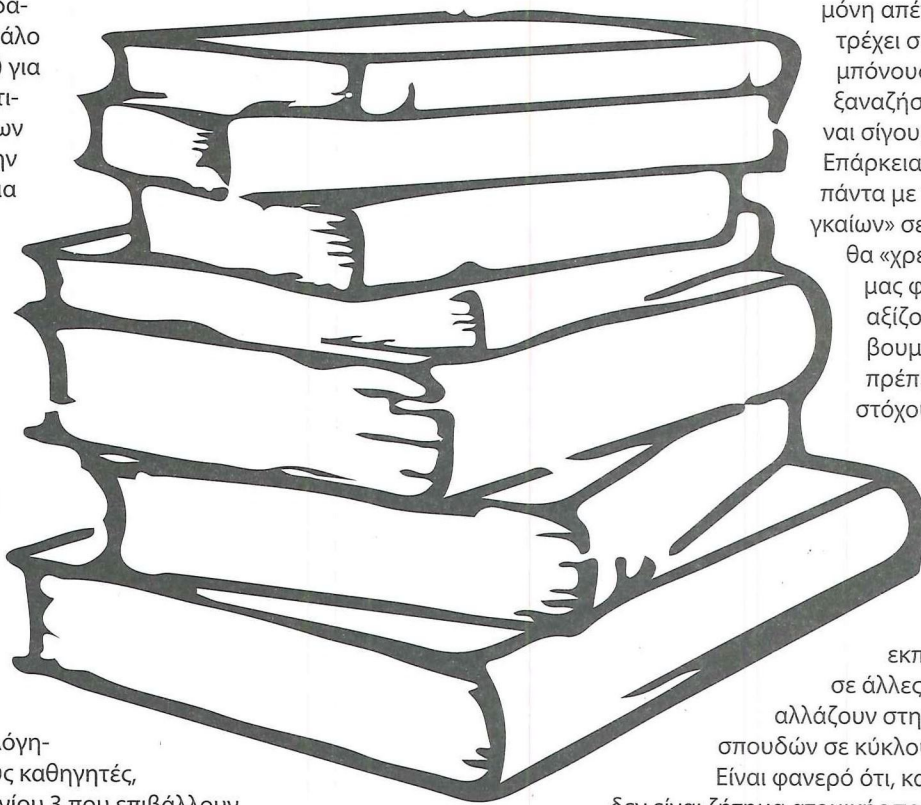
Δεν είναι λοιπόν το ζήτημα «των γνώσεων που θα πρέπει να κατέχουμε» αυτό που διακυβεύεται. Αλλά το πώς θα φτιάξουν μια νεολαία που θα

την έχουν συνεχώς του χεριού τους, χωρίς δικαιώματα μόνη απέναντι στο κάθε αφεντικό. Που θα τρέχει συνεχώς και θα μαζεύει χαρτιά και μπόνους από τα διάφορα σεμινάρια για να ξαναζηήσει μέσα στη αβεβαιότητα. Γιατί είναι σίγουρο ότι το Πιστοποιητικό Διδακτικής Επάρκειας θα «εγκαινιάσει» (σε συνδυασμό πάντα με την αξιολόγηση) μια σειρά «αναγκαιών» σεμιναρίων και πιστοποιητικών που θα «χρειάζεται» να έχουμε στον ατομικό μας φάκελο για να «αποδείξουμε» ότι αξίζουμε. Για να μπορέσουμε να καταλάβουμε τί μας έρχεται και για ποιο λόγο, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τους στόχους του συστήματος για την μεγάλη πλειοψηφία της νεολαίας. Γιατί αυτή η πολιτική μας πλήττει όλους. Και η αφαίρεση του επαγγελματικού δικαιώματος της διδασκαλίας, είναι ένα κομμάτι της πολιτικής που εφαρμόζεται στο σύνολο της 3βάθμιας εκπαίδευσης. Αφού αντίστοιχα και σε άλλες σχολές προγράμματα σπουδών αλλάζουν στην κατεύθυνση του σπασίματος των σπουδών σε κύκλους άρα και διάλυσης των πτυχίων.

Είναι φανερό ότι, και η υπόθεση του Πιστοποιητικού δεν είναι ζήτημα ατομικής προσπάθειας και επιλογής. Αντιθέτως.

Η διεκδίκηση του ενιαίου πτυχίου, η κατοχύρωση των επαγγελματικών δικαιωμάτων σε αυτό είναι θέμα μαζικής πάλης της πλειοψηφίας των φοιτητών των σχολών αυτών. Πρώτα από όλα άρνησης της προπαγάνδας που θέλει να περάσει το σύστημα. Να μην αποδεχτεί δηλαδή ότι έχει ευθύνη για την κατάσταση. Ότι δεν δικαιούται τίποτα. Έπειτα να συνειδητοποιήσει ότι ο αγώνας της πρέπει να είναι ανυποχώρητος. Γιατί δεν υπάρχει περίπτωση το σύστημα να υποχωρήσει έτσι εύκολα και απλά.

Δεν είναι ένας «συντεχνιακός» αγώνας. Γιατί η συγκρότηση των φοιτητών που πλήττονται από το μέτρο πάνω στην λογική της υπεράσπισης του επαγγελματικού δικαιώματος στην διδασκαλία και της διεκδίκησης ενιαίου πτυχίου, μπορεί να πολιτικοποιηθεί και να ανοίξει το ζήτημα των πτυχίων σε όλες τις σχολές. Πόσο μάλλον όταν μιλάμε για χιλιάδες φοιτητές και απόφοιτους που τους αφορά. Κρίσιμο θέμα λοιπόν απέναντι στην συγκροτημένη προσπάθεια του συστήματος να εναρμονίσει την κατάσταση της 3βάθμιας στα εργασιακά πρότυπα, να βρει απέναντί του εστίες αντίστασης στις σχολές που θα πολιτικοποιούνται. Όσο κρίσιμο είναι σήμερα και για τους φοιτητές (όπως και για όλο τον λαό) να μπορέσουν να κερδίσουν κάτι μέσα από την πάλη τους.

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Γραβάνης-Αποστολόπουλος Ιάσων,
Ιατρική ΘεσσαλονίκηςΝα δούμε το προσφυγικό
από αριστερή σκοπιά

Κι όμως είναι γεγονός! Τα караβάνια των προσφύγων από κάποιες «άγνωστες» για τον ευρωπαϊκό πολιτισμό χώρες, που ακούγαμε μονάχα από την τηλεόραση καμιά φορά, μας χτύπησαν την πόρτα. Δεκάδες περιοχές της χώρας μας αποτελούν σημείο εισόδου και εξόδου τους, στάσης ή προσωρινής παραμονής στο δύσκολο, μακρύ και επικίνδυνο ταξίδι τους προς την Κεντρική Ευρώπη. Ήδη έχουμε ακούσει από πολλούς «ανθρωπιστές» παράγοντες του συστήματος για το πόσο συμπονούν την αγωνία των προσφύγων αλλά και για το πόσο... θα χρησίμευαν στην ευρωπαϊκή οικονομία αν εντάσσονταν μελλοντικά στην παραγωγική διαδικασία! Με τους γνωστούς όρους. Έτσι κι αλλιώς ο λαός μας ξέρει καλά την ανθρωπιά που δείχνουν στους αλλοδαπούς εργάτες κάθε λογής εργοδότες και αφεντικά. Στο άρθρο αυτό θέλουμε όσο γίνεται να αναδείξουμε ορισμένες πτυχές του προσφυγικού ζητήματος, καθώς το βέβαιο είναι ότι αυτή η ιστορία θα έχει μεγάλο βάθος και χρονική διάρκεια.

Ένας καλός τρόπος για να ξεκινήσουμε είναι να αναφερθούμε στις αιτίες που αντιλαμβάνομαστε εμείς ότι γεννούν το πρόβλημα. Το προσφυγικό ζήτημα δεν είναι ένα πρόβλημα που προέκυψε ως κεραυνός εν αιθρία στη χώρα. Οι πνιγμοί στο Αιγαίο, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, οι αντιμεταναστευτικοί νόμοι της ΕΕ, τα επικίνδυνα, πανάκριβα και χρονοβόρα ταξίδια που κάνουν οι πρόσφυγες, η εξαθλίωση στα σημεία συγκέντρωσης και καταγραφής (π. χ. Ειδομένη) είναι κομμάτια μιας ιστορίας που ξεκινάει από πολύ μακριά. Και έχει τις ρίζες της στην ανάδειξη του αμερικανικού ιμπεριαλισμού ως ισχυρότερο σε παγκόσμιο επίπεδο. Στην αποτυχημένη επιχείρηση των Αμερικανών για παγκόσμια κυριαρχία που δρομολόγησε τις στρατιωτικές επεμβάσεις σε Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Ιράκ κ. ά. για να διευρύνει τη σφαίρα επιρροής

του. Ως επακόλουθο, στην απόπειρα κατάκτησης της παγκόσμιας ηγεμονίας που τον οδήγησε μεταξύ άλλων σε μια πολιτική συμμαχιών. Μια πολιτική που, και υπό την πίεση του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, διαμορφώνει δύο πόλους (ΗΠΑ - Ρωσία) με τις ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ στο πλάι των ΗΠΑ. Μία αντιπαράθεση που οξύνεται διαρκώς και ελλείπει λαϊκού παράγοντα στο προσκήνιο θα ανοίγει νέα μέτωπα αντιπαράθεσης, θα βαθαινει τα ήδη υπάρχοντα και θα προχωράει σε πιο αντιδραστικές καταστάσεις. Έκφρασή του είναι οι εκατοντάδες βόμβες στο συριακό έδαφος, ο διαμελισμός της Ουκρανίας και ο ξεριζωμός ολόκληρων λαών από τα σπίτια τους. Η βύθιση, κυριολεκτικά, ολόκληρων λαών στο σκοτάδι.

Θεσμοί ΕΕ και επιδιώξεις των ισχυρών στις πλάτες των προσφύγων.

Η αλήθεια είναι ότι η ΕΕ, που αναγκάζεται συχνά να σέρνεται πίσω από τις επιταγές των ΗΠΑ, βρίσκεται στη δυσχερή θέση να διαχειριστεί ένα τεράστιο κύμα προσφυγιάς που έχει κατακλύσει τα εξωτερικά σύνορά της. Και φυσικά, καθώς οι ιμπεριαλιστικές χώρες της ένωσης (Γαλλία, Γερμανία, Αγγλία) δεν διατίθενται να σηκώσουν το βάρος αυτό, φορτώνουν το προσφυγικό ζήτημα στις χώρες υποδοχής, δηλαδή κυρίως σε Ελλάδα και Ιταλία. Το επιστέγασμα αυτής της πολιτικής επιλογής είναι η συνθήκη Δουβλίνο II, σύμφωνα με την οποία οι αιτούντες άσυλο πρέπει να παραμείνουν στην πρώτη χώρα άφιξης/ εισόδου έως ότου εξεταστεί η αίτηση, όπου είτε αποκτούν άδεια παραμονής είτε απελαύνονται. Θα αναρωτηθεί κανείς όμως για την ερμηνεία της συνθήκης Σένγκεν, η οποία αποτέλεσε και αποτελεί σημαία των υποστηρικτών της άποψης ότι τα ευρωπαϊκά σύνορα «καταργούνται», καθώς με τη ζώνη Σένγκεν έχουμε την ευκολότερη μετακίνηση εμπορευμάτων, ανθρώπων και υπηρεσιών στο εσωτερικό της. Θεωρούμε ότι σχετίζεται με δύο παράγοντες. Πρώτα απ' όλα, με τις επιδιώξεις και ορέξεις των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για βάθεμα σε έκταση και σε διάρκεια της εκμετάλλευσης του δυναμικού αυτού με τις χειρότερες εργασιακές συνθήκες σύμφωνα με τις... γνωστές ελληνικές πρακτικές σε βάρος των μεταναστών! Άντληση δηλαδή

μεγαλύτερης υπεραξίας από την εργατική τάξη, στην οποία και προορίζονται μελλοντικά οι πρόσφυγες. Επιπλέον, δεν μπορεί να μη σχολιαστεί και η ύπαρξη της Frontex. Με βάση λοιπόν, τη συνθήκη Σένγκεν και την ελάττωση του ελέγχου των εσωτερικών συνόρων, απαιτείται η προσεκτικότερη και μεγαλύτερη φύλαξη των εξωτερικών. Γι' αυτό φυσικά φροντίζει η Frontex, ένας οργανισμός που μας είναι γνωστός για το φράχτη του Έβρου, τις επιχειρήσεις «διάσωσης» προσφύγων που πνίγονται αλλά και οι τακτικές Σύνοδοι Κορυφής που συχνά-πυκνά συζητούν ακόμα και για βομβαρδισμό των δουλεμπορικών σκαφών στη Μεσόγειο. Ωστόσο, η πραγματικότητα δείχνει ότι καμιά από τις μεσαιωνικού τύπου πρακτικές δεν μπορούν να ανακόψουν τα προσφυγικά κύματα. Έτσι, τα κράτη της ΕΕ ακολουθούν τη λογική του «μικρότερου κακού» με το να υψώνουν νέους φράχτες στα σύνορα τους (π. χ. Ουγγαρία, Σλοβενία). Κλείνοντας, αυτό το κεφάλαιο πρέπει να έχουμε ξεκάθαρο ότι οι ιμπεριαλιστικές χώρες δεν δίνουν λογαριασμό για την τήρηση ή μη των συμφωνιών αυτών. Ενδεικτικά, αναφέρουμε πως η Γερμανία πρόσφατα ανέστειλε τη συνθήκη Σένγκεν για τη φύλαξη των συνόρων της. Θέλουμε δηλαδή να πούμε ότι αυτές οι συμφωνίες δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι επισφραγισμένες πολιτικές αποφάσεις των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών που κινούνται με βάση τα συμφέροντά τους, φορτώνοντας τα μεγάλα προσφυγικά ρεύματα στις εξαρτημένες χώρες.

Για την περίπτωση της Τουρκίας

Η Τουρκία αυτή τη στιγμή θέλει να αποτελέσει μια ισχυρή περιφερειακή δύναμη και αναπτύσσει πολυδιάστατη πολιτική. Το πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα του Ερντογάν μάλιστα αναμένεται να ενισχύσει την κατεύθυνση ανάμειξης της χώρας στην εύφλεκτη περιοχή της Μ. Ανατολής. Να μην παραβλέψουμε ωστόσο το γεγονός ότι η Τουρκία είναι σε μεγάλο βαθμό υποτελής στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, με αποτέλεσμα να ακολουθεί τα κελεύσματά του και η στάση της να ετεροκαθορίζεται από τις αμερικανικές ιμπεριαλιστικές επιταγές. Φυσικά, οι επιδιώξεις σε βάρος των προσφύγων δεν αφορούν μόνο στην Ευρώπη αλλά και σε όσες άλλες χώρες δέχονται τα προσφυγικά ρεύματα. Σε σχέση με την Τουρκία και τη στάση της στο προσφυγικό, διαφαίνονται δύο παράγοντες. Ο πρώτος είναι η δυνατότητα της να διαπραγματεύεται οικονομικά με την ΕΕ και να μπορεί να αποσπά με αυτό τον τρόπο υπέρογκα πακέτα στήριξης. Το κυριότερο όμως είναι να μπορέσει να ξανανοίξει ζήτημα στο Αιγαίο - λες και είχε λήξει ποτέ - με τις κοινές, από Ελλάδα και Τουρκία, επιχειρήσεις διάσωσης να αποτελεί πιθανό σενάριο. Δεν είναι η πρώτη φορά άλλωστε και δεν θα είναι και η τελευταία, με τρανταχτό παράδειγμα το ζήτημα που είχαν θέσει με την κυπριακή ΑΟΖ πριν λίγα χρόνια.

Αλληλεγγύη ή φιλανθρωπία;

Ως αποτέλεσμα όλων αυτών, ανοίγει αναπόφευκτα η συζήτηση για το τι πρέπει να κάνουμε εμείς. Είναι περισσότερο από συγκινητική τόσο η ανταπόκριση αλλά και οι ίδιες οι πρωτοβουλίες του κόσμου για συλλογή υλικού πρώτης ανάγκης και παράδοσης του στους πρόσφυγες που παραμένουν προσωρινά στη χώρα. Είναι μία δράση, την οποία και οι Αγωνιστικές Κινήσεις, αυτόνομα αλλά και μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους πάλεψαν για να πραγματοποιηθεί, ως μία ελάχιστη κίνηση αλληλεγγύης στο συριακό λαό. Βέβαια, πρέπει να έχουμε ξεκάθαρο ότι αυτό και μόνο δεν αρκεί αλλά είναι απαραίτητη μια πολιτική τοποθέτηση στο ζήτημα, το περιεχόμενο της οποίας θα σχολιάσουμε παρακάτω. Εδώ θέλουμε να κάνουμε ένα σχόλιο για τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις(ΜΚΟ). Δεν πάνε πολλά χρόνια που αποκαλύφθηκαν υπέρογκες κρατικές χρηματοδοτήσεις σε ΜΚΟ, διασυνδέσεις τους με τον κρατικό μηχανισμό και με μερίδες του αστικού πολιτικού κόσμου. Ακόμα, δεν μας κάνει εντύπωση πως σε όποια έκκληση «ανθρωπιάς» κι αν κάνουν οι ΜΚΟ προς τη μεγάλη «κοινωνία των πολιτών», μεγάλες πολυεθνικές βρίσκονται πάντα εκεί για να χορηγήσουν. Είναι προφανές ότι ο ρόλος τους και η θέση τους είναι όπου οι λαοί του κόσμου εκδηλώνουν την ανθρωπιά τους απέναντι στη φρίκη του πολέμου να μπορέσουν να μετατρέψουν το συναίσθημα τους σε φιλανθρωπία, για να μην πάρει άλλα χαρακτηριστικά, αγανάκτησης και οργής απέναντι στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα που γεννάει τις επεμβάσεις και τους πολέμους.

Να ζυμώσουμε τη διεθνιστική αλληλεγγύη στον ελληνικό λαό

Μπροστά στην πυροσβεστική για τη λαϊκή συνείδηση, δράση των ΜΚΟ και του συστή-

ματος, το καθήκον για αντιιμπεριαλιστική πάλη γίνεται ξανά επίκαιρο και αναγκαίο. Και μόνο έτσι πρέπει να δούμε το προσφυγικό. Γιατί αποτελεί συγκεκριμένη πολιτική πρόταση αμφισβήτησης και προσπάθειας ανατροπής του ίδιου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος στο λαό το να θέτεις να σταματήσουν οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, να φύγουν οι βάσεις από την Κρήτη και να παλέψεις για την ανεξαρτησία της χώρας μας. Η στήριξη μας στους πρόσφυγες πολέμου αντιλαμβανόμαστε ότι μπορεί να έχει μόνο υπόσταση ως αλληλέγγυα πράξη και όχι ως συμπονετική/φιλανθρωπική. Γιατί η ευρύτερη περιοχή στο χάρτη είναι ένα καζάνι που βράζει με όλα τα σενάρια και τις αντιθέσεις ανοιχτές. Ποιος εγγυάται ότι η επόμενη βόμβα δεν θα πέσει στα δικά μας κεφάλια άλλωστε; Για τον ελληνικό λαό και τους λαούς της Μ. Ανατολής τα προβλήματα τους είναι κοινά. Και η προοπτική τους μαύρη, αν δεν αγωνιστούν να αλλάξει η κατάσταση. Το προσφυγικό πρόβλημα δεν ξεκινάει από το φράχτη στον Έβρο και τους αντιμεταναστευτικούς νόμους, αλλά από τις δολοφονικές επιλογές μιας χούφτας ισχυρών του πλανήτη. Είναι αδυναμία, ήττα και αποπροσανατολισμός για το κίνημα η κατεύθυνση να ανοίξουν τα σύνορα και να γκρεμιστεί ο φράχτης την ώρα που δεν γίνεται λόγος να σταματήσουν Αμερικανοί-Ρώσοι-Ευρωπαίοι να λεηλατούν σα γεράκια τη Συρία.

Για το φασιστικό κίνδυνο...

...πολλά μπορούν να ειπωθούν. Ο λαός μας όμως απέδειξε ακόμη μια φορά, μέσω της βοήθειας που προσφέρει, ότι καταλαβαίνει το άδικο και έχει δημοκρατικά αισθήματα. Η Αριστερά έχει καθήκον να μοιιάσει τις συνειδήσεις των κατοίκων του Έβρου, της Λέσβου και των υπόλοιπων περιοχών που δέχονται πρόσφυγες με προοδευτική και αγωνιστική και αριστερή άποψη. Να μην επιτρέψει με αυτό τον τρόπο στις διάφορες ακροδεξιές, φασιστικές ομάδες να ρίξουν το

ρατσιστικό τους δηλητήριο και να εκφράσουν τη μισαλλοδοξία τους ενάντια στους πρόσφυγες. Ο λαός μας και οι πρόσφυγες είναι απ' το ίδιο τσουβάλι και οφείλουμε να υποδεχτούμε τον ερχομό τους. Άλλωστε δεν διαφέρουν μεταξύ τους οι φονιάδες των λαών με αυτούς που επιβάλλουν στη χώρα μας την εξαθλίωση και την επιτροπεία.

Για το μέτωπο των λαών και πώς το οικοδομούμε- αιτήματα και στόχοι

Γνωρίζουμε πως τα καθήκοντα που θέλουμε να θέσουμε και να παλέψουμε μέσα στο κίνημα είναι πολύ μακρινά και ίσα που ψηλαφούνται αυτή τη στιγμή. Όμως πιστεύουμε πως αυτός είναι ο μόνος δρόμος για να μπορέσουν οι λαοί να ορθώσουν ανάστημα ξανά. Οι λαοί μεταξύ τους πρέπει να οικοδομήσουν μέτωπο κοινό ενάντια στους κοινούς εχθρούς τους. Οι ίδιοι δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους. Ο χαρακτήρας του μετώπου πρέπει να είναι βαθιά ταξικός, να παλεύει με διεθνιστική αλληλεγγύη και για ειρήνη και ανεξαρτησία. Είναι δεδομένο ότι με αυτά τα χαρακτηριστικά, δεν έχουν θέση εκεί οι φασιστικές απόψεις. Ο φασισμός δεν είναι παρά το πιο σκληρό πρόσωπο του καπιταλισμού, που θέλει τους πρόσφυγες σαν την πιο εξαθλιωμένη εργατική τάξη, ανήμπορη και ανυπεράσπιστα μπροστά στις ορέξεις του μεγάλου κεφαλαίου. Στην πράξη; Οι πρόσφυγες και ο λαός μας πρέπει να οργανώσουν μαζί τον αγώνα τους για τη διεκδίκηση αξιοπρεπών συνθηκών διαβίωσης στα κέντρα φιλοξενίας. Να παλέψουν για γρήγορη απόδοση Ασύλου στους πρόσφυγες. Η μεταφορά τους να είναι ασφαλής στις χώρες στις οποίες επιθυμούν να κατοικήσουν, χωρίς όρια και περιορισμούς. Ταυτόχρονα να μην ξεχνάμε, όσο και όπου μπορούμε να καταγγέλλουμε τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Να προπαγανδίζουμε την έξοδο από ΝΑΤΟ-ΕΕ ως τη μόνη πραγματική διέξοδο για την απόκτηση της ανεξαρτησίας μας και την επικράτηση της ειρήνης. Να καταδείξουμε ότι οι λαοί μπορούν στις χώρες τους να ορίζουν τις τύχες τους χωρίς να χρειάζονται προστάτες. Οι λαοί δεν τους έχουν ανάγκη!

Αντί επιλόγου...

Θα μπορούσαν να ειπωθούν και άλλα και πολλά παραπάνω. Από τη μεριά μας, έγινε μια προσπάθεια να ξεκαθαρίσει το τοπίο γύρω από κάποια «θολά» ζητήματα που ανοίγουν σε σχέση με το προσφυγικό. Αν θέλαμε ακόμα να τονίσουμε κάτι θα ήταν το εξής: Κανένα κράτος δεν νοιάστηκε ποτέ αληθινά για την ανθρώπινη ζωή, είτε αυτό αφορά σε μια ιμπεριαλιστική είτε σε μια εξαρτημένη χώρα. Ό, τι συζήτηση ανοίγει δηλαδή έχει σχέση με τη μεταξύ τους αντιπαράθεση. Επεκτείνοντας τη σκέψη αυτή, καταλήγουμε στο γεγονός πως το προσφυγικό ζήτημα είναι μία υπόθεση που απασχολεί το λαό και θα λυθεί στους κόλπους του. Έτσι, δεσμευόμαστε ότι θα υπηρετήσουμε στο λαό μας την αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση στο κίνημα, να καταδικάσουμε τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και να παλέψουμε για την έξοδο της χώρας από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Γιατί αυτή θα είναι η μόνη πραγματική και νικηφόρα λύση που μπορούν οι λαοί να δώσουν απέναντι στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

ΜΑΘΗΤΕΣ

*άρθρο της Μαθητικής Αντίστασης

Άλλη μια δύσκολη σχολική χρονιά, αλλά με νέες αγωνιστικές κινητοποιήσεις από τους μαθητές!

Άλλη μια σχολική χρονιά ξεκίνησε για τους μαθητές, και οι συνέπειες της επίθεσης αλλά και του τρίτου μνημονίου ήδη έχουν αρχίσει να αποτυπώνονται στα σχολεία μας. Είναι πιο ξεκάθαρο από πότε πως η εκπαίδευση σε αυτές τις συνθήκες γίνεται όλο και πιο ταξική, και ο μόνος στόχος είναι να διωχθούν από το σχολείο τα παιδιά των φτωχών λαϊκών οικογενειών και να οδηγηθούν στην παιδική απλήρωτη εργασία. Οι πιο βάνουσες κατευθύνσεις προωθούνται από την κυβέρνηση, που είναι πιστή στις εντολές Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, και συμπεριλαμβάνουν συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων και την εδραίωση της μαθητείας. Ταυτόχρονα, οι περισσότερες οικογένειες φτωχοποιούνται ώστε να μην μπορούν να ανταπεξέλθουν στις νέες σκληρές απαιτήσεις του σχολείου.

Τα σχολεία φέτος έχουν περισσότερες ελλείψεις από κάθε άλλη χρονιά, τα οποία καλούνται να καλύψουν οι ίδιοι οι γονείς από την τσέπη τους. Τα περισσότερα σχολεία άνοιξαν χωρίς καθηγητές για πολλά μαθήματα, κάτι που δημιούργησε πολλά κενά, κάποια από τα οποία βέβαια έχουν καλυφθεί προσωρινά με ωρομίσθιους καθηγητές. Σε ορισμένα ΕΠΑΛ δε λειτούργησαν μάλιστα και ορισμένες ειδικότητες για αυτό το λόγο. Συχνό είναι επίσης το φαινόμενο να μη δίνονται έγκαιρα βιβλία στους μαθητές σε πολλά σχολεία, με αποτέλεσμα οι μαθητές να αγοράζουν ορισμένα από αυτά (όπως τα ξενόγλωσσα). Την ίδια στιγμή η σίτιση στα σχολεία είναι αρκετά ακριβή και οι φτωχές λαϊκές οικογένειες δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν σε αυτή. Στα πλαίσια των νέων αντισοδραστικών κατευθύνσεων στην εκπαίδευση το κλίμα γίνεται όλο και πιο εντατικό από χρονιά σε χρονιά. Πολλοί μαθητές αναγκάζονται να πηγαίνουν σε φροντιστήρια, χωρίς όμως οι οικογένειες τους να μπορούν να το αντέξουν οικονομικά. Ενώ κάποιοι άλλοι μένουν έξω από την Τριτοβάθμια εκπαίδευση και για αυτό το λόγο, είτε οδηγούνται στην εγκατάλειψη του σχολείου. Ταυτόχρονα, με το νέο σύστημα εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, οι μαθητές έχουν πιο περιορισμένο εύρος επιλογής σχολών, άρα και λιγότερες πιθανότητες εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση.

Οι μαθητές από την αρχή της χρονιάς δεν άντεξαν να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια, ένωσαν μια πρωτοφανή πίεση, η οποία ήταν και η κινητήριος δύναμη που πυροδότησε αρκετές αγωνιστικές δράσεις από την πλευρά τους. Πολλά σχολεία αφού συγκρότησαν τα μαθητικά τους όργανα, έκαναν συνελεύσεις, άνοιξαν συζητήσεις για διάφορα ζητήματα και προχώρησαν σε καταλήψεις.

Βέβαια αυτές οι καταλήψεις και οι κινητοποιήσεις κατέληξαν να μην έχουν διάρκεια, επειδή δεν είχε γίνει σημαντική προσπάθεια να προσδιοριστούν πιο συγκεκριμένα οι στόχοι πάλης των μαθητών. Παράγοντας επίσης στο άνοιγμα των καταλήψεων έπαιξε ρόλο η απουσία αγωνιστικού κλίματος από την πλευρά των εκπαιδευτικών, παρόλο που βιώνουμε μια κοινή επίθεση. Επίσης, οι μαθητές σε αυτές τις κινητοποιήσεις είχαν να αντιμετωπίσουν για άλλη μια φορά την κρατική τρομοκρατία, με εισαγγελικές παρεμβάσεις στα σχολεία (όπως έγινε και στη Θεσσαλονίκη). Σε πολλές περιπτώσεις και η στάση των διευθύνσεων των σχολείων ήταν σκληρή απέναντι σε μαθητές που αγωνίζονται, οι οποίοι βρέθηκαν αντιμέτωποι και με αποβολές. Είναι φανερό πως χτυπούν τη νεολαία και τους μαθητές, γιατί φοβούνται την απάντησή τους.

Όλο αυτό βέβαια κατέληξε σε μια μαζική παρουσία στις μαθητικές πορείες στις 2 Νοέμβρη, η οποία μπορεί να δώσει ένα ελπιδοφόρο μήνυμα για το ξέσπασμα ενός καινούριου μαζικού μαθητικού αγώνα. Αυτές οι κινητοποιήσεις είχαν προγραμματιστεί από την ΚΝΕ και ήταν στηριγμένες πάνω σε «ανύρπακτα» συντονιστικά. Για άλλη μια φορά σκοπός της ήταν να καπηλευτεί τις κινητοποιήσεις των μαθητών. Η δυναμικότητα βέβαια των μαθητών ξεπέρασε τις επιδιώξεις της. Τα αιτήματα μάλιστα που έθεσε μπροστά η ΚΝΕ στις κινητοποιήσεις δεν εξέφραζαν τα ουσιαστικά προβλήματα και τις ανάγκες των μαθητών.

Η Μαθητική Αντίσταση σε διάφορα σημεία της Ελλάδας κατάφερε να ανοίξει συζητήσεις, να παρέμβει στις συνελεύσεις και στις καταλήψεις. Παρέμβηκε και οργανωμένα με μπλοκ στη μαθητική πορεία της Αθήνας, ενώ προσπάθησε να παρέμβει με κείμενο και να ανοίξει συζητήσεις στις μαθητικές πορείες των άλλων πόλεων. Προσπάθησε να θέσει τις δικές της πολιτικές κατευθύνσεις, στοχεύοντας στη διεκδίκηση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας για όλους και στην αντίσταση στην αντιλαϊκή πολιτική και στο νέο μνημόνιο.

Κρίνοντας από τις πρόσφατες κινητοποιήσεις, είναι αναγκαίο να προσδιορίσουμε τις αδυναμίες που έχουν αναδειχτεί και να πατήσουμε πάνω σε αυτές προκειμένου να τις βελτιώσουμε. Είναι αναγκαίο οι μαθητές να διερευνήσουν τα βαθύτερα αίτια της επίθεσης που βιώνουν, και να στοχεύσουν στην πάλη για αυτά τα ζητήματα. Είναι απαραίτητο να μπουν αιχμές και στόχοι πάλης για τους μαθητές, που θα μπορούν να τους ενώσουν όλους στο δρόμο και να κάνουν την πάλη τους πιο αποτελεσματική.

Για να διευκολυνθεί η επίτευξη των παραπάνω στόχων, σημαντικό είναι να φροντίσουμε η δράση στα μαθητικά μας όργανα να είναι πιο ενεργή. Τα όργανα των μαθητών (πενταμελή, δεκαπενταμελή) πρέπει να πάψουν να έχουν διακοσμητικό ρόλο και να αποκτήσουν πολιτικό περιεχόμενο. Οι μαθητές πρέπει να νιώσουν αυτά τα όργανα δικά τους και να συντονίσουν τη δράση τους, για να μπορέσουν συνολικά να αναμετρηθούν με την επίθεση στην εκπαίδευση. Μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί πρέπει από κοινού να κατέβουν στους δρόμους για να διεκδικήσουν τα δικαιώματα που τους στερούν.

«Μπορώ να σας επιβεβαιώσω απολύτως ότι έγιναν επιδρομές κατά των μελών του Ελεύθερου Συριακού Στρατού που έχουν εξοπλιστεί και εκπαιδευτεί από τη CIA», δήλωσε πριν κάποιες βδομάδες ο Αμερικάνος επικεφαλής της Επιτροπής της Γερουσίας για τις Ένοπλες Δυνάμεις Τζον ΜακΚέιν. Δήλωση «αποκαλυπτική» κατά τα ΜΜΕ για τον ρόλο των ΗΠΑ στη Συρία... Όποιος όμως ρίξει μια ματιά στα γεγονότα στη Μ. Ανατολή τα τελευταία 5 χρόνια θα δει (και) σε αυτή τη δήλωση μια πραγματικότητα που βοά.

Γιατί η ιστορία δε ξεκινάει ούτε από τέτοιες «αποκαλύψεις» ούτε από την κρίσιμη εξέλιξη των αεροπορικών βομβαρδισμών θέσεων της συριακής αντιπολίτευσης, οι οποίοι άνοιξαν μια νέα φάση αναμέτρησης για τους ιμπεριαλιστές, και κινδύνων για το συριακό λαό. Ούτε ακόμα από την ίδρυση της «συμμαχίας των προθύμων» με επικεφαλής τις ΗΠΑ και στόχο δήθεν το χτύπημα του ISIS, που κι αυτή πιστοποιούσε ότι πολύ επιφανειακά θα χαρακτήριζε κανείς τη συριακή σύγκρουση «εμφύλια». Δύσκολα θα παρέβλεπε δηλαδή κανείς, πως οι υπαρκτές εσωτερικές αντιθέσεις υποδαυλίστηκαν από τον εξωτερικό παράγοντα, μετατρέποντας τη Συρία σε πεδίο ενδοϊμπεριαλιστικών αντιπαραθέσεων που μόνο μέχρι «χθες»

βοήθεια του Κατάρ και της Σαουδικής Αραβίας, διαδέχτηκε το χάος των αντίπαλων φατριών, με τον άμαχο πληθυσμό να γίνεται κρέας στα κανόνια τους. Η «νόμιμη» δυτικόδουλη κυβέρνηση έχει καταφύγει στα ανατολικά της χώρας και συμμετέχει μαζί με την Αίγυπτο στον βομβαρδισμό θέσεων των ισλαμικών πολιτοφυλακών (Αλ Κάιντα, ISIS).

Και σε αυτές και σε άλλες χώρες (βλ. Αφρική) είναι εν ολίγοις καθοριστική η μακροχρόνια ανάμιξη των ιμπεριαλιστών. Η αποικιοκρατία «δημιούργη-

σε» χώρες έχοντας σπείρει στα θεμέλια τους όρους ενός βολικού «διαίρει και βασίλευε», χωρίς να λαμβάνει υπόψη εθνικά στοιχεία, σχέσεις λαών κτλ. Η καθυστέρηση σε όλα τα πεδία, το ρήγμα της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτιστικής τους υπόστασης είναι ένα «μόνο» στοιχείο. Το δεύτερο είναι ότι γίνονται ξανά πεδίο της διαπάλης των ιμπεριαλιστών για αγορές και σφαίρες επιρροής.

Η Συρία και οι... ενδιαφερόμενοι

Πώς βλέπουν, λοιπόν, οι διάφοροι παράγοντες τη Συρία; Αρχικά, η Συρία, γεωπολιτικά, δημιουργεί το «σιιτικό τόξο» με την κυβέρνηση του Ιράκ, τη λιβανέζικη Χεζμπολάχ και το σύμμαχο Ιράν, έναντι του σουνιτικού δόγματος. Σαουδική Αραβία, Κατάρ

Μ. ΑΝΑΤΟΛΗ-ΣΥΡΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ. ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥΣ!

Άσπα Βαρδάκη, Νομική Αθήνας

Την «αρχή» του κουβαριού μάλλον θα τη βρούμε στο 2011, όταν η διαμαρτυρία απέναντι στο καθεστώς Άσαντ, στα πλαίσια των «αραβικών εξεγέρσεων», έπιασε όρια, πολιτικά και οργανωτικά. Τότε, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ΗΠΑ- Γαλλία αλλά και άλλες περιφερειακές δυνάμεις βρήκαν την «ευκαιρία» να προχωρήσουν στη συγκρότηση/ ενίσχυση ένοπλων αντικαθεστωτικών δυνάμεων. Οι μαζικές λαϊκές διαδηλώσεις, ελλείψει κυρίως επαναστατικού υποκειμένου, έδιναν θέση σε μια επικίνδυνη ιμπεριαλιστική επέμβαση, που μέχρι σήμερα, και με τις ποιοτικές της διαφορές, έχει οδηγήσει σε χιλιάδες νεκρούς και ξεριζωμένους.

Ο πόλεμος

Ίσως να έπρεπε να σημειώσουμε το αυτονόητο, ότι ο πόλεμος είναι στη φύση του καπιταλιστικού- ιμπεριαλιστικού συστήματος. Τα ιμπεριαλιστικά κράτη χαρακτηρίζονται από μια ασυγκράτητη τάση για επέκταση και κυριαρχία, το κεφάλαιο επιζητά συνεχώς περισσότερο κέρδος. Δίπλα στην παγκόσμια επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη συντελείται η διαδικασία επαναποικιοποίησης του κόσμου. Αυτό που έχουν να αναλογιστούν οι ιμπεριαλιστές είναι -όχι φυσικά τα βάσανα των λαών, αλλά- αν η συμμετοχή τους θα έχει το αποτέλεσμα που θέλουν. Πολλές φορές βέβαια, αναγκάζονται να εμπλακούν σε συρράξεις επειδή πιέζονται, ή επειδή εκτιμούν λαθεμένα ότι η συμμετοχή τους θα τους εξασφαλίσει οφέλη. Αυτό, σε καμία περίπτωση, δεν τους αθώνει: και τότε μιλάνε τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα εις βάρος των λαών.

Αδιαμφισβήτητα, οι ΗΠΑ κατέχουν τα πρωτεία του επιθετικότερου ιμπεριαλιστή. Μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου, εκμεταλλεύτηκαν την αποδυνάμωση των συμμάχων τους, επέβαλλαν όρους, τους υποκατέστησαν στις αποικίες, γέμισαν με βάζοντες τον πλανήτη, αναβάθμισαν τα πυρηνικά τους. Είναι κι άλλα τα κράτη που ματοκύλησαν χώρες και λαούς αλλά δε φτάνουν με τίποτα τις δυνατότητες που έχει εδώ και δεκαετίες η Αμερική.

Εδώ πρέπει όμως να περιγράψουμε την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί σε μια σειρά χώρες λόγω των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Στο Αφγανιστάν είναι ακόμη ανοιχτές οι πληγές της αμερικανονατοϊκής εισβολής και κατοχής. Το Ιράκ έζησε και αυτό τη φρίκη της αμερικανικής και αγγλικής κατοχής, τώρα έχει κομματιαστεί και βιώνει τον εφιάλτη των ισλαμιστών φασιστών. Την επιχείρηση «διάσωσης» της Λιβύης, στην οποία πρωτοστάτησαν οι Γάλλοι και οι Αγγλοι ιμπεριαλιστές με την αρωγή των ΗΠΑ και τη

πληθυσμού, θέλοντας προφανώς να παίξουν ρόλο στη περιοχή και να μειώσουν τη σημαντική επιρροή του Ιράν. Η Τουρκία μάλιστα γνωρίζει καλά ότι τα κοινά σύνορα της με τη Συρία και ειδικά οι κουρδικόι πληθυσμοί στο βορειοανατολικό κομμάτι της, καθορίζουν τις εξελίξεις και για τους Κούρδους στα δικά της εδάφη, οι οποίοι και αποτελούν ένα από τα μείζονα προβλήματα του τούρκικου κράτους. Παράλληλα, η Ρωσία είχε ηγεμονικές σχέσεις με τη Συρία, διατηρώντας μέχρι σήμερα εκεί τις βάσεις στην Ταρσούς και τη Λαττάκεια, όπως επίσης καλές σχέσεις διατηρεί με το Ιράν.

Οι σχέσεις Συρίας -ΗΠΑ έμοιαζαν περισσότερο με σκωτσέζικο ντους... Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι οι ΗΠΑ χωρίς δισταγμό πρωτοστάτησαν στην επέμβαση σε αυτή. Κάθε άλλο, άφησαν το προβάδισμα στη Γαλλία, για να περάσουν ωστόσο γρήγορα στη δική τους κίνηση. Η οποία κίνηση -παράγοντας του δισταγμού τους ήταν κι αυτός- βασιζόταν στην ανεξέλεγκτη εν πολλοίς αντιπολίτευση του Άσαντ. Πρόκειται για εκείνες τις δυνάμεις που οι ΗΠΑ σήμερα ψάχνουν και δε βρίσκουν, αφού το μεγαλύτερο κομμάτι τους έχει προσχωρήσει στους τζιχαντιστές.

Αυτό που συμπεραίνουμε είναι το εξής: Από τη μία, οι Αμερικάνοι, με την «ανατροπή του Άσαντ», πέρα από το ότι πιέζουν το ίδιο το Ιράν- σημαντικό παράγοντα στην περιοχή και σύμμαχο της Ρωσίας, στρατηγικό αντίπαλο των ΗΠΑ- στοχεύουν στην αποδυνάμωση του ρόλου της Ρωσίας στην περιοχή, στα πλαίσια της συνολικότερης επιδίωξης περίσφιξης- περικύκλωσης της (βλ. Ουκρανία) και του πόθου τους για παγκόσμια κυριαρχία. Από την άλλη, η Ρωσία εκμεταλλεύεται τις σχέσεις της με Ιράν και Συρία, ακριβώς για να κατοχυρώσει ρόλο και λόγο στη Μ. Ανατολή, σε απάντηση και στον κλοιό που οι ΗΠΑ δημιουργούν γύρω της. Δεν αποτελεί επομένως καμία αποκάλυψη, ότι η συριακή κρίση γρήγορα εξελίχθηκε σε μια επικίνδυνη αντιπαράθεση ΗΠΑ- Ρωσίας, με το παιχνίδι να εμπλέκει από και πέρα τόσο τα τοπικά καθεστώτα όσο και τις υπόλοιπες περιφερειακές δυνάμεις. Με το παλιό status quo να έχει καταρρεύσει, αναζητείται και επιχειρείται να οικοδομηθεί -με όρους πολέμου- από τους ιμπεριαλιστές το νέο status που θα τους εξυπηρετεί.

Ο «μεγάλος εχθρός»

Όσον αφορά τώρα το ISIS, το Νο1 παγκόσμιο κίνδυνο σύμφωνα με τις διακηρύξεις της Δύσης(!), αξίζει να επισημάνουμε κάποια πράγματα. Πρώτον, το εύφορο πεδίο ανάπτυξής του δημιούργησαν ακριβώς ο ιμπεριαλιστικός

πόλεμος και οι συνέπειές του στο Ιράκ, το 2003 ακόμα. Η φτώχεια, η ανεργία, οι διώξεις αγωνιστών, η διάλυση κάθε υποδομής, η καταλήστευση του πλούτου και η ενίσχυση των αντιθέσεων σουνιτών-σιιτών-κούρδων που προκάλεσε έπειτα η δωσίλογη κυβέρνηση κ.ά., καθώς αποδυναμωνόταν η ιρακινή αντίσταση, ανέδειξε το ISIS ως διέξοδο, ειδικά για τους «περιθωριοποιημένους» και οργισμένους από την ερημοποίηση σουνίτες. Την προέλαση του ISIS αξιοποίησαν οι Αμερικάνοι για να διαμορφώσουν δεδομένα στη χώρα, ενώ όλοι οι ιμπεριαλιστές το στήριξαν ή χρηματοδότησαν. Δεύτερον, η πλατιά βάση στήριξης που βρήκε το ISIS στη Συρία πάλι επιφανειακά θα αποδιδόταν στη «ναυαγισμένη», «οδική» μετάβασή του σε μια γειτονική χώρα. Και στη Συρία, με άλλα λόγια, ο λαός σπαραζόταν από τις κοινωνικές αντιθέσεις, τις συνέπειες μιας σειράς επεμβάσεων στην πολύπαθη Μ. Ανατολή. Την ίδια στιγμή, το ISIS άρχισε να αναπτύσσεται στρατιωτικά και εμπορικά και στη Συρία, προφανώς με το πράσινο φως που του είχαν δώσει ΗΠΑ, Τουρκία, τα αντιδραστικά βασίλεια του Περσικού κόλπου... Οι κυνικοί βέβαια μακελάρηδες των λαών σήμερα τα διαγράφουν αυτά και κηρύσσουν «πόλεμο» στον ISIS, με την ίδια κυνικότητα που δακρύζουν για τα κύματα των προσφύγων που οι ίδιοι δημιούργησαν.

Οι αδυναμίες της Δύσης- η πρωτοβουλία της Ρωσίας

Τα αναφέρουμε αυτά, για να καταλήξουμε ότι οι πραγματικές επιδιώξεις της Δύσης στη Συρία, με πρόσχημα και όχημα το Ισλαμικό Κράτος, έχουν βαλτώσει. Ούτε έχει καταφέρει να μετατοπίσει το Ιράν, παρόλο που υπάρχουν σε αυτό μερίδες που βλέπουν θετικά την αμερικάνικη πολιτική (βλ. και συμφωνίες για πυρηνικά, με την οποία βέβαια πάλι υπάρχουν μερίδες στις ΗΠΑ που δε συμφωνούν), ούτε φυσικά έχει πετύχει ένα σοβαρό πλήγμα στη Ρωσία, πόσο μάλλον όταν ο "Ελεύθερος Συριακός Στρατός" έχει αποστοιχηθεί. Στην Ουκρανία, τώρα, που συνιστά το κεντρικό πεδίο αντιπαράθεσης Δύσης- Ρωσίας, δεν έχει επιλυθεί το ποιος αναμετρείται με ποιον (θα αναφερθούμε παρακάτω). Ταυτόχρονα, η Ρωσία το προηγούμενο διάστημα, διαβλέποντας μέσα σε όλα τα άλλα τι θα σήμαινε μια ήττα στη Συρία, έκανε toλμηρές κινήσεις τόσο σε διπλωματικό όσο και σε στρατιωτικό επίπεδο (ενίσχυσε στρατιωτικά με εξοπλισμό και συμβούλους τον Άσαντ, εξασφάλισε άδειες διέλευσης από Ιράν αλλά και Ιράκ, ενώ το τελευταίο είναι σύμμαχος των ΗΠΑ). Το

«μεγάλο βήμα» των αεροπορικών βομβαρδισμών το έκανε στη συνέχεια, και αν και είναι δύσκολο να ερμηνεύσουμε με βεβαιότητα τι ώθησε σε μια τόσο αποφασιστική κίνηση, αξίζει να βάλουμε ορισμένα στοιχεία. Φαίνεται, δηλαδή, ότι το Κρεμλίνο αντιλήφθηκε το αδιέξοδο της δυτικής πολιτικής, όπως επίσης ανέγνωσε ότι η αδυναμία της Δύσης να ελέγξει την αντικυβερνητική αντιπολίτευση της Συρίας μπορεί να ήταν «υπέρ» του, ήταν όμως και υπέρ του ISIS, που κέρδιζε κομμάτια της αντιπολίτευσης αυτής. Επιπλέον, ήταν ένα ζήτημα το πόσο θα μπορούσε να αντέξει ο Άσαντ, που ούτως ή άλλως δυσκολευόταν να διαμορφώσει δεδομένα στην περιοχή, και μάλιστα χωρίς άμεση εξωτερική βοήθεια. Οι φόβοι για ανθρωπιστικές πρωτοβουλίες από πλευράς Δυτικών, με δυνατότητα να δημιουργήσουν τετελεσμένα, καθώς και η πιθανότητα ανάπτυξης του εξτρεμιστικού κινδύνου και των διενέξεων στην περίμετρο της Ρωσίας, μάλλον έπαιξαν ρόλο στην απόφασή της.

Σε κάθε περίπτωση, ο πόλεμος στη Συρία, με την ανοιχτή επέμβαση της Ρωσίας πέρασε σε νέο ποιοτικό επίπεδο. Οι παράλληλοι και «ελεγχόμενοι» (συγκεκριμένες ώρες) πλέον βομβαρδισμοί από ΗΠΑ και Ρωσία όχι μόνο δεν αποκρύπτουν την ενδοϊμπεριαλιστική, στρατιωτική αντιπαράθεση που λαμβάνει χώρα, αλλά συνηγορούν στην πιθανότητα γενικευμένου επεισοδίου. Οι Ρώσοι παραδέχτηκαν πρόσφατα την εγκατάσταση αντιπυραυλικών ασπίδων στη Συρία, για την αντιμετώπιση ενδεχομένου αεροπειρατείας των μαχητικών τους, προχωρώντας κι άλλο τα πολεμικά τους σχέδια. Οι πτώσεις αεροσκαφών τους αυτές καθαυτές βέβαια δοκιμάζουν τις αντοχές τους και εγείρουν ερωτήματα για την πολιτική που ακολουθούν. Πολιτική που πάντως υποτάσσεται και υπηρετεί την ανάγκη της Ρωσίας να κατοχυρώσει υπολογίσιμη θέση στη Μ. Ανατολή καθώς και να εξοντώσει το ISIS. Ενώ φανερό μυστικό είναι ότι οι Αμερικάνοι όχι μόνο δεν επιδιώκουν την εξουδετέρωσή του αλλά θα ήθελαν να το αξιοποιήσουν μελλοντικά για τα δικά τους συμφέροντα.

Ενόχληση και δράση

Η πρωτοβουλία της Ρωσίας ενόχλησε αδιαμφισβήτητα τη Δύση, αλλά και την Τουρκία και τη Σαουδική Αραβία. Σχεδόν όλοι μίλησαν για «λάθος κίνηση». Την επομένη ωστόσο αποκάλυψαν τι εννοούσαν: Η Γαλλία έχει ξεκινήσει τις αεροπορικές της επιδρομές, ενισχύοντάς τις πρόσφατα με το αεροπλανοφόρο «Σαρλ ντε Γκωλ», αφού είχε κάνει πρώτα κάμποσες αναγνωριστικές πτήσεις. Η Μ. Βρετανία θέλει και εκείνη να αναπτύξει στρατιωτική δράση στη Συρία. Το Ισραήλ, μαντρόσκυλο των ΗΠΑ, συντονίζεται με τη Ρωσία στους βομβαρδισμούς. Η Τουρκία και η Σαουδική Αραβία εξόπλιζαν για χρόνια το ISIS, επένδυσαν σε αυτό, και τώρα βλέπουν τις εξελίξεις να παίρνουν τροπή που δύσκολα μπορούν να επηρεάσουν. Ενδεικτικά, η Άγκυρα γρήγορα αντέδρασε στις παραβιάσεις του εναέριου χώρου της από πλευράς Ρωσίας. Πιθανή, από την άλλη, είναι και η κινέζικη διείσδυση, παρά το πάθημα της Λιβύης, στο πλευρό της Μόσχας.

Η Δύση, συγκεκριμένα, μπορεί να εμφανίζεται με κοινές επιθυμίες, δεν είναι όμως ενιαία. Αποτελείται από ξεχωριστά ιμπεριαλιστικά κράτη, με ιδιαίτερα συμφέροντα. Όσον αφορά, για παράδειγμα, την αποφασιστική στάση της Γαλλίας στη συριακή κρίση, είναι δείγμα της στρατιωτικής της δύναμης και αποτέλεσμα των επιδιώξεων της αστικής της τάξης να προωθήσει τα συμφέροντά της στην περιοχή, όπως έχει κάνει στο παρελθόν (Λιβύη, Μάλι). Αδυνατώντας να χτυπήσει οικονομικά την ηγέτιδα της ΕΕ, Γερμανία, εκμεταλλεύεται το στρατιωτικό της ατού, στο οποίο η Γερμανία υπολείπεται, για να δημιουργήσει όρους συνολικότερα. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, από την άλλη, έχει τις αντιθέσεις του με τις ΗΠΑ, και σίγουρα δε θα δεχτεί να υποταχτεί στις επιδιώξεις της, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για την ευρωπαϊκή ήπειρο. Αντίθετα, μετά τον «κίνδυνο πολέμου στα Βαλκάνια» που σήμανε η Μέρκελ προειδοποιώντας στην ουσία τους Αμερικάνους, που έχουν «χωθεί» και εκεί, ακόμα περισσότερο αντιλαμβάνομαστε τη διάθεση απογαλακτισμού από τις ΗΠΑ.

αντιμετωπίζει ως επι-

αυτονομιστές αποσύρουν τα βαρέα όπλα». Όσο κι αν τέτοιου τύπου δηλώσεις εκφράζουν την πραγματικότητα του «στομώματος» του ουκρανικού ζητήματος, δε μας ξεγελούν ως προς το πού πάει το πράγμα. Από την υπογραφή της συμφωνίας «κατάπαυσης του πυρός» την 1η Σεπτέμβρη, οι μάχες δεν έχουν σταματήσει! Κι αυτό γιατί το ανεπίλυτο ποιος-ποιον δεν αναιρεί ότι η Δύση έχει καταφέρει να διαμορφώσει πολιτικά δεδομένα στη χώρα, να προχωρήσει σε συμφωνία σύνδεσης ΕΕ- Ουκρανίας, προσβλέποντας στη δημιουργία ζώνης ελεύθερου εμπορίου και πολιτική ένωση. Δεν αναιρεί ότι γενικά δεν εγκαταλείπει την προσπάθεια περικύκλωσης της Ρωσίας στον ίδιο της τον χώρο, στην καρδιά της Ευρώπης. Επίσης, το ανεπίλυτο ποιος-ποιον δεν αναιρεί τις όποιες επιτυχίες της Ρωσίας πχ αυτονομία των ανατολικών περιοχών, η οποία διαβλέπει ότι μια υποχώρησή της συνιστά στρατηγική ήττα σε κάθε μέτωπο, και στη Συρία μαζί, όπου στέκεται τόσο αποφασιστικά.

Δε διαγράφονται, επομένως, οι εντεινόμενες ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, που δε θα μπορούσαν να εκφράζονται τόσο εκρηκτικά στη Μ. Ανατολή, και στην Ουκρανία να έχουν καταλαγιάσει ή σβηστεί μια για πάντα. Ειδικά σε αυτή τη φάση, που δεν έχουν λυθεί κομβικά ζητήματα, δεν είναι αμελητέο ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θεωρεί ότι έχει τη δυνατότητα να προωθήσει ολοκληρωτικά και χωρίς συμβιβασμούς τους στόχους του πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά, και το κάνει ξεκάθαρο σε κάθε ευκαιρία. Όλα αυτά καθιστούν την Ουκρανία ένα ανοιχτό μέτωπο, που θα πρέπει να υπολογίζει κανείς για να έχει μια σαφή εικόνα για τον παγκόσμιο χάρτη.

Οι λαοί να ξεσηκωθούν!

Ο μόνος λόγος που δεν αναφέραμε μέχρι τώρα πιο συγκεκριμένα την απάντηση των λαών απέναντι στη ιμπεριαλιστική θηριωδία ήταν λόγω δομής του κειμένου. Γιατί ο συριακός λαός, αλλά και ο παλαιστινιακός, τούρκικος, ιρακινός, αιγυπτιακός ανέκαθεν αντιδρούσε στο κομμάτισμα της χώρας του, το θάνατο και την πείνα των παιδιών του, τη διάλυση της χώρας του και των υποδομών της, τη μετατροπή της σε υποχείριο των ιμπεριαλιστών με την αμέριστη βοήθεια λογής λογής δικτατόρων. Από την Ιντιφάντα, μέχρι την ιρακινή αντίσταση

Να θυμίσουμε
εξάλλου τον πο-
νοκέφαλο που

δημιούργησαν οι κυ-
(εξαιτίας της υποστήριξης στους αυτονομιστές
αλλά και για την προσάρτηση της χερσονήσου
της Κριμαίας από την Ουκρανία), με δεδομένη
την ενεργειακή εξάρτηση της Ευρώπης από
εκείνη. Στα πλαίσια της Δύσης, η Γερμανία τις
επικύρωσε, ήταν σίγουρα όμως επιφυλακτική
ως προς το ενεργειακό ζήτημα που άνοιγαν. Γι
αυτό και έκανε πρόσφατα, για άλλη μια φορά,
γνωστή την επιθυμία της για στενές οικονομικές
σχέσεις με Ουκρανία και Ρωσία. Στρατιωτικά
τώρα, δεν περιμένουμε, όπως είπαμε, και
πολλά...

Τα διπλωματικά τραπέ- ζια

Χαρακτηριστικό
επιδιώξεων των
των
εμπλεκόμενων δυνάμεων είναι τα τεκταινόμενα
σε διπλωματικό επίπεδο. Ήδη πριν την πολεμική
πρωτοβουλία της Ρωσίας, η ίδια πριμοδοτού-
σε ένα διεθνές διπλωματικό τραπέζι. Στα τέλη
Οκτώβρη... το είχε, στη Βιέννη, όπου παρα-
βρέθηκαν περίπου 20 μετέχοντες, μεταξύ των
οποίων οι υπουργοί Εξωτερικών της Ρωσίας,
των ΗΠΑ, της Σαουδικής Αραβίας, του Ιράν και
πολλών ευρωπαϊκών χωρών, όπως και χωρών
της Μέσης Ανατολής. Εκεί προέκυψε κοινή δή-
λωση σχετικά με την εδαφική ακεραιότητα της
Συρίας και τον κοσμικό χαρακτήρα της διακυ-
βέρνησης, τις εκλογές, το νέο σύνταγμα, με τη
συμμετοχή της συριακής αντιπολίτευσης.

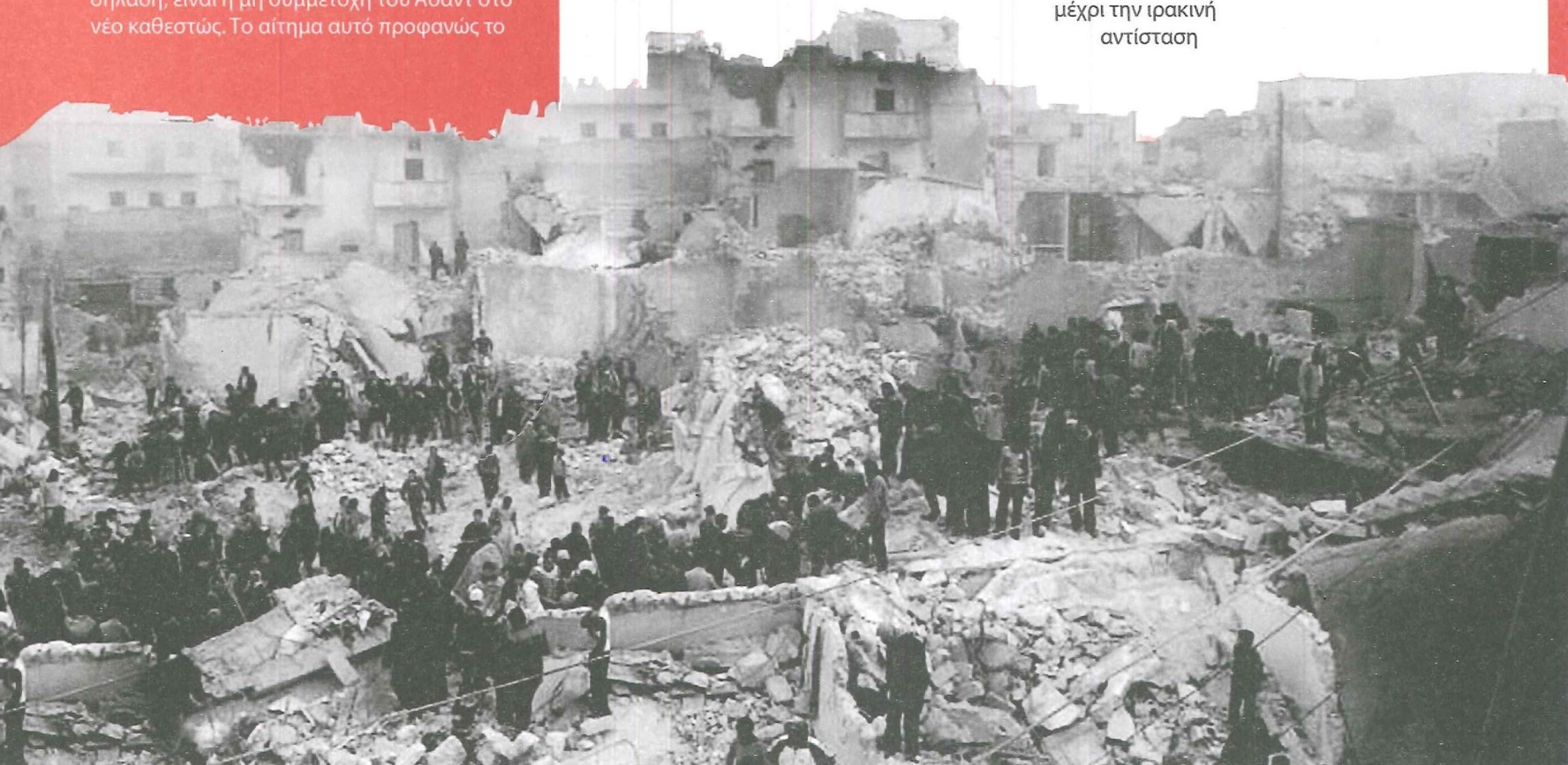
Να επισημάνουμε ότι δε γίνεται αναφορά
στον Άσαντ και τον ρόλο του, τη στιγμή που και
το Ιράν και η Γερμανία έχουν αλλάξει τοποθέ-
τηση όχι μόνο για τη (μη) παρουσία του στο
μεταβατικό καθεστώς αλλά και στις ίδιες τις
διαπραγματεύσεις. Κοινός τόπος της Δύσης,
δηλαδή, είναι η μη συμμετοχή του Άσαντ στο
νέο καθεστώς. Το αίτημα αυτό προφανώς το

βολή
των όρων της στο νέο τοπίο. Και η ίδια η Ρωσία,
παρ' όλα αυτά, δεν είναι απόλυτη. Φαίνεται ότι
δεν έχει θέμα να θυσιάσει τον Άσαντ, με αντάλ-
λαγμα έναν συμφέροντα διακανονισμό στη Μ.
Ανατολή.

Βέβαια, τα διπλωματικά τραπέζια και οι όροι
τους στρώνονται στη βάση των συσχετισμών
που έχουν δημιουργηθεί στο στρατιωτικό-γε-
ωπολιτικό επίπεδο. Και το τελευταίο κάνει μια
βραχυπρόθεσμη έστω λύση να φαίνεται μακρι-
νή. Όχι μόνο γιατί με την κίνηση της Ρωσίας,
έχει «ανοίξει πλέον η τράπουλα» και δε βιάζε-
ται κανείς να την κλείσει, βγαίνοντας μάλιστα
πιθανά σε αυτή τη φάση χαμένος. Αλλά και
γιατί η αλληλοσφαγή και οι καταστροφές είναι
τέτοιες που έχουν διαταράξει ολοκληρωτικά τις
ισορροπίες της χώρας, είτε τα «βρουν» είτε όχι,
διπλωματικά.

Ουκρανία: ένα ανοιχτό μέτωπο

Από και πέρα, η κατάσταση στη Μ. Ανατο-
λή θα καθοριστεί σίγουρα από την εξέλιξη στην
Ουκρανία, αφού παραμένει το επίκεντρο της
αντιπαράθεσης Δύσης- Ρωσίας και συγκεντρών-
ει όλα εκείνα τα στοιχεία που την καθιστούν
«κλειδί» για το πώς θα διαμορφωθούν παγκό-
σμια οι συσχετισμοί. Έτσι, νίκη για τις ΗΠΑ θα
ήταν να επιβάλλουν τους δικούς τους όρους κυ-
ριαρχίας στην Ουκρανία ενισχύοντας παραπέρα
τη φιλοδυτική κυβέρνηση, και ήττα τους, έναντι
της Ρωσίας, να επιβάλλει εκείνη τους όρους της
πχ οικονομική συμφωνία με Ουκρανία, σπάσιμο
των κυρώσεων, κάτι που θα της έδινε άλλους
όρους παρέμβασης στην περιοχή (πολιτική
συμμαχία με Ουκρανία) και συνολικά (Συρία).
Η αλήθεια είναι ότι έχουν γίνει βήματα και από
τη μία και από την άλλη πλευρά, για να φτά-
σουμε σήμερα σε ανακοινώσεις από πλευράς
των Δυτικών, ότι «οι ειρηνευτικές διαδικασίες
γνωρίζουν πρόοδο, και οι

και το Κο-
μπάνι, στον καθημερινό
πόνο χιλιάδων λαϊκών ανθρώπων που
βλέπουν τις βόμβες να εκτοξεύονται, νοσοκομεία
να κατεδαφίζονται, τις τοπικές αντιθέσεις να οξύνο-
νται και τα βουβάλια να τσακώνονται πάνω από το σπίτι τους,
γεννιέται η ανάγκη για αντίσταση, ελπίδα και ζωή. Είναι πραγ-
ματικά πολλά τα παραδείγματα της λαϊκής μαζικής πάλης, τα
τελευταία χρόνια. Μάλιστα, το 2011, με την «αραβική άνοιξη», έγινε
ξεκάθαρο ότι οι λαοί είναι οργισμένοι, δεν εφησυχάζουν, δε μπορούν
να «κυβερνηθούν όπως πριν».

Παρ' όλα αυτά, η αισιόδοξη κίνηση των μαζών κουβαλάει τις συ-
νέπειες της ήττας του εργατικού επαναστατικού κινήματος. Αυτό έχει
ως αποτέλεσμα είτε τον εγκλωβισμό κομματιών του λαού σε αδιέξοδες
λογικές, είτε –και κυρίως– τη φανερά απουσία σε όλες αυτές τις χώρες
επαναστατική αριστερά. Λείπει δηλαδή εκείνη η Αριστερά που θα
οργανώσει τους λαϊκούς αγώνες, θα ξεμπροστιάσει τις πρακτικές
των ιμπεριαλιστών που επιχειρούν να αποπροσανατολίσουν τα
κινήματα, θα βάλει την προοπτική της ανεξαρτησίας και της κοι-
νωνικής απελευθέρωσης, χωρίς να κάθεται σε στημένα τραπέζια
διαλόγου με εκείνους που τη χτυπούν. Κι είναι κρίσιμο ζητούμε-
νο να δυναμώσει μια τέτοια Αριστερά, με τον λαό να βάζει τη
σφραγίδα του στις εξελίξεις, και παρά τους δυσμενείς για τους
λαούς και τους εργάτες συσχετισμούς. Είναι επίσης κρίσιμο
να αναπτυχθεί ένα αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο των λαών
που θα βάζει στο στόχαστρο τον ιμπεριαλιστικό παράγοντα,
Δύση- Ρωσία, και θα καταγγέλλει τα τοπικά αντιδραστικά κα-
θεστώτα και τις ντόπιες υποτακτικές αστικές τάξεις/ δικτάτο-
ρες που σπέρνουν τη δυστυχία.

Ο ελληνικός λαός ξέρει από πρώτο χέρι τι σημαίνει
εξάρτηση και βιώνει εδώ και χρόνια τις συνέπειες του
ανταγωνισμού ΕΕ- ΗΠΑ στη ζωή του. Η χώρα μας,
προσδεσμένη στο αμερικανονατοϊκό άρμα, έχει
εμπλακεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στις επεμβάσεις
των ιμπεριαλιστών στη Λιβύη, τη Συρία, το Ιράκ, το
Αφγανιστάν (χρήση βάσεων, παροχή εξοπλισμού/ στρα-
τιωτών). Τους τελευταίους μήνες, μάλιστα, ο λαός μας
έχει συγκινηθεί από το δράμα των προσφύγων και δείχνει
όπως μπορεί την αλληλεγγύη του, κόντρα στο ρατσιστικό
δηλητήριο και τα φασιστικά κελεύσματα. Είναι στοίχημα,
επομένως, και για το κίνημα στη χώρα μας να συνδεθεί
με τους λαούς της Μ. Ανατολής, να αντιληφθεί ότι ο
εχθρός των λαών είναι κοινός, η ιμπεριαλιστική εξάρ-
τηση και η καπιταλιστική βαρβαρότητα. Η διεθνιστική
αλληλεγγύη και πάλη των λαών είναι η μόνη που μπορεί
να εγγυηθεί ένα καλύτερο μέλλον, να δυναμώσει τον
αγώνα, να επιφέρει νίκες.

Η ήττα που αναφέραμε, λοιπόν, προηγουμένως δεν
είναι η «δική μας» ερμηνεία της απογοήτευσης ούτε το άλλοθι για να
ξεφύγουμε από τα καθήκοντα της περιόδου. Είναι ένα πραγματικό
βαρίδιο για τους λαούς, σε μια περίοδο που ο ιμπεριαλισμός και το κε-
φάλαιο κινούνται ρεβανσιστικά, που οφείλουμε να λάβουμε υπόψη και
να αναμετρηθούμε μαζί του, αν θέλουμε να αντιπαλέψουμε το σάπιο
αυτό σύστημα. Η ήττα αυτή εξάλλου δεν αναιρεί τα χαρακτηριστικά
της εποχής που έχουμε μπει, την εποχή της δυνατότητας κατάργησης
της εκμετάλλευσης και νίκης των λαών. Οι οξύτατοι ενδοϊμπεριαλι-
στικοί ανταγωνισμοί αποδεικνύουν μέρα με τη μέρα το αγεφύρωτο
των συμφερόντων ιμπεριαλισμού- λαών, κεφαλαίου- εργατικής τάξης,
γεννούν πόνο και φτώχεια μεν, εστίες αναμέτρησης δε. Ακόμα και τα πι-
σωγυρίσματα, συνεπώς, οι αδυναμίες, τα λάθη που εμφανίζονται στους
λαϊκούς αγώνες δεν είναι σημάδια «ματαιότητάς» τους. Και οι επιτυχίες
και οι αποτυχίες είναι συστατικό στοιχείο των αγώνων για να χαράξουν
εν τέλει το δικό τους δρόμο.

Δεν είναι, επιπλέον, «σύμπτωση» που την περίοδο της οικοδόμησης
του σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση, ένα σωρό λαοί παγκόσμια
βρήκαν σε αυτή το στήριγμα για τις δικές τους διεκδικήσεις. Που την
είδαν φάρο ελπίδας και νίκης. Ήταν η περίοδος που το εργατικό επανα-

στατικό κίνημα μεγαλούργησε χτίζοντας το δικό του «σπίτι», βάζοντας
σε πρώτο πλάνο τις δικές του ανάγκες. Και γέννησε τη συμπάθεια των
λαών παγκόσμια, οι οποίοι εμπνεόμενοι είτε ανέπτυξαν εθνικοαπελευ-
θερωτικά κινήματα είτε απαίτησαν καλύτερους όρους εργασίας και
διαβίωσης. Γέννησε ταυτόχρονα την έχθρα του συστήματος που ήθελε
να τελειώνει μια για πάντα με αυτή, γιατί απειλούσε την ύπαρξή του. Το
λέμε αυτό, γιατί η κοινωνική απελευθέρωση είναι άμεσα συνδεδεμένη
με τον αντιιμπεριαλιστικό, αντιπολεμικό αγώνα των λαών, ώστε να
γίνουν πραγματικά αφέντες στον τόπο τους.

Κλείνοντας, συμπεραίνουμε ότι οι διεθνείς εξελίξεις πολλαπλασι-
άζουν τους κινδύνους για τους λαούς. Αν συμπεριλάβουμε σε όσα
έχουμε αναφέρει τις δολοφονίες Τούρκων αγωνιστών από το τουρκικό
κράτος, καθώς και την αυξημένη καταστολή των Παλαιστινίων αγω-
νιστών από τους Ισραηλινούς, αποκαλύπτονται τα αιματοβαμμένα
σχέδια των ιμπεριαλιστών παγκόσμια, αλλά και ο πραγματικός φόβος
τους, εκείνος που μπορεί να τα ανατρέψει όλα στην κίνησή του: ο
λαϊκός παράγοντας. Κι αυτός καλείται σε εγρήγορση, να εμπιστευτεί τις
δυνάμεις του, να νικήσει.

ΜΝΗΜΟΝΙΟ

Γραμματικόπουλος Δημήτρης,
Ιατρική Αλεξανδρούπολης

Η νεολαία αντιμέτωπη με το τρίτο μνημόνιο

Αφού πέρασε μέσα από χίλια μύρια κύματα, με φανφάρες, κινήσεις εντυπωσιασμού-αποπροσανατολισμού («σκληρές διαπραγματεύσεις», δημοψήφισμα) αλλά και την απαραίτητη τρομοκρατία (capital controls), η πολυπόθητη για το σύστημα συμφωνία είναι γεγονός. Μια συμφωνία που φέρει τη σφραγίδα της «πρώτης φοράς αριστερής» κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και βάζει σε εφαρμογή το τρίτο (και χειρότερο) μνημόνιο, που αποτελεί έναν νέο ορυμαγδό αντιλαϊκών μέτρων.

Δε θα μπορούσε φυσικά να μείνει ανεπηρέαστη από αυτή την κατάσταση η νεολαία, ιδιαίτερα το κομμάτι της που προέρχεται από τα φτωχότερα λαϊκά στρώματα, καθώς το νέο κύμα επίθεσης που εξαπολύεται από τους παράγοντες του ιμπεριαλισμού και τους ντόπιους λακέδες τους επεκτείνεται σε όλο το νεολαιίστικο φάσμα: από τους μαθητές και τους φοιτητές μέχρι τους νέους εργαζόμενους-ανέργους.

Ξεκινώντας από τη μαθητώρα νεολαία, περά από τις συνέπειες που αυτή βιώνει έμμεσα μέσω των απολύσεων, μειώσεων μισθών και συντάξεων στους γονείς, βρίσκεται και άμεσα στο στόχαστρο των νέων μέτρων. Μερικά από αυτά είναι η μείωση των δαπανών για την παιδεία, η μείωση του αριθμού των εκπαιδευτικών και η καθιέρωση της αξιολόγησης, το κλείσιμο σχολείων και η έλλειψη βιβλίων. Όλα αυτά σε συνδυασμό με τα πλέον απαράιτητα (για όσους έχουν την οικονομική δυνατότητα βέβαια) φροντιστήρια καθιστούν τη δημόσια και δωρεάν παιδεία όνειρο θερινής νυκτός. Οι ταξικοί φραγμοί που ορθώνονται είναι πλέον αδιαπέραστοι για μεγάλο μέρος των μαθητών, οι οποίοι αναγκάζονται να δουλεύουν από μικρή ηλικία παράλληλα με την παρακολούθηση μαθημάτων ή ακόμα και να εγκαταλείπουν εντελώς το σχολείο και την πιθανότητα εισαγωγής στο πανεπιστήμιο. Επιπλέον, είναι πλέον δεδομένη η τρομοκρατία και η καταστολή από μεριάς συστήματος απέναντι στους μαθητές που αντιστέκονται. Με αυτό τον τρόπο το σύστημα προσπαθεί να δώσει στους μαθητές από μικρή ηλικία το πιο σημαντικό «μάθημα»: ότι δηλαδή οι αγώνες αποτελούν ποινικό αδίκημα.

Περνώντας στο χώρο τριτοβάθμιας, η κατάσταση βρίσκεται στο ίδιο μήκος κύματος. Έχουμε δηλαδή τη συνέχεια της οικοδόμησης του Πανεπιστημίου των «λίγων και εκλεκτών», σε πλήρη ευθυγράμμιση με τις επιθυμίες του ΟΟΣΑ (ο οποίος άλλωστε στην αξιολόγηση του εκπαιδευτικού συστήματος της χώρας είχε δηλώσει ξεκάθαρα ότι: «Είναι πρόβλημα ότι μεγάλος αριθμός αποφοίτων Δευτεροβάθμιας συνεχίζουν στην Τριτοβάθμια, σε ποσοστό πολύ μεγαλύτερο από την υπόλοιπη ΕΕ!»). Σε αυτή την κατεύθυνση προωθείται το τσάκισμα της φοιτητικής μέριμνας (δωρεάν σίτιση, στέγαση, μεταφορά, συγγράμματα), η εφαρμογή όλο και πιο αυστηρών κριτηρίων για τις μεταγραφές, ενώ ήδη έχουν αρχίσει να πέφτουν στο τραπέζι ιδέες για την επιβολή διδάκτρων, για νέα σχέδια Αθηνά κτλ. Όλα τα παραπάνω πετούν αυτόματα μια μερίδα νεολαίων έξω από τις σχολές. Οι υπόλοιποι έχουν να αντιμετωπίσουν την ολοένα και πιο σκληρή εντατικοποίηση, τα χρονικά όρια σπουδών και τη διάλυση του πτυχίου. Όσοι από αυτούς καταφέρουν να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους έρχονται αντιμέτωποι με το σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα.

Ούτε εδώ βέβαια θα μπορούσαν τα πράγματα να είναι διαφορετικά. Στο «εκτελεστικό απόσπασμα» βρίσκονται οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας (η εξαμηνια μετενέργεια ξαναγίνεται τρίμηνη), οι μισθοί και οι συντάξεις. Ταυτόχρονα, επιτείνεται σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό η φορομνηξία (αύξηση ΦΠΑ, ΕΝΦΙΑ κτλ). Επιπλέον, προβλέπεται η απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων, των κατασχέσεων και των πληστηριασμών καθώς και το άνοιγμα των κλειστών επαγγελμάτων. Παρατηρείται δηλαδή όξυνση σε όλα τα μέτωπα, με νέο γύρο λεηλασίας όσων εργασιακών δικαιωμάτων είχαν παραμείνει όρθια από τις επελάσεις των προηγούμενων μνημονίων.

Προφανώς όλα τα παραπάνω αφορούν την πλειοψηφία του εργαζόμενου λαού ανεξαρτήτως ηλικίας, χαράζουν όμως ένα ιδιαίτερα δυσόιωνο μέλλον για την εργαζόμενη ή άνεργη νεολαία. Τη νεολαία των voucher, των 5μήνων των ελαστικών σχέσεων εργασίας, τη νεολαία που έφαγε τη ζωή της στα θρανία σκυμμένη πάνω από ένα βιβλίο, για να περιμένει τελικά στις ουρές των ταμίων του ΟΑΕΔ, ή στην καλύτερη περίπτωση να εργάζεται κάτω από βάρβαρες συνθήκες, πολλές φορές σε χώρους εντελώς διαφορετικούς από το αντικείμενο σπουδών της. Πολλές φορές αυτή η νεολαία αναγκάζεται να ψάχνει δεύτερη και τρίτη δουλειά για να αντεπεξέλθει στην υψηλή φορολογία, χωρίς να έχει καν εξασφαλισμένα θεμελιώδη εργασιακά δικαιώματα, όπως την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, όπου πλέον από δικαίωμα μετατρέπεται σε προνόμιο στα χέρια λίγων. Και φυσικά γνωρίζοντας ότι δε μπορεί να προσβλέπει σε κάτι καλύτερο στο μέλλον, καθώς το ύψος της σύνταξης μειώνεται δραματικά, σε αντιστροφή ανάλογη σχέση με το συνταξιοδοτικό όριο ηλικίας, το οποίο αυξάνεται κατακόρυφα.

Δε θα μπορούσαμε φυσικά να παραλείψουμε και το γεγονός ότι το καθεστώς των ελαστικών εργασιακών σχέσεων και των «εύκολων απολύσεων» έχει μια ακόμα αρνητική επίπτωση στους κόλπους των νέων εργαζομένων: τη δυσκολία οικοδόμησης εστιών αντίστασης και διεκδίκησης. Αυτό εμφανίζεται τόσο γιατί οι συγκεκριμένες εργασιακές σχέσεις δημιουργούν αντικειμενικά πρόβλημα στη συγκρότηση σωματείων (έλλειψη μαζικότητας, μονιμότητας, συναδελφικών σχέσεων μεταξύ των εργαζομένων), αλλά και λόγω της δαμόκλειου σπάθης της απόλυσης που συχνά αποτρέπει οποιοδήποτε αγωνιστικό σκίρτημα. Διαμορφώνονται έτσι οι σημερινοί πειθήνιοι εργαζόμενοι που τόσο πολύ χρειάζεται το σύστημα για την αποφυγή κλυματών στην ομαλή λειτουργία του.

Σε αυτό το σημείο αξίζει να γίνει και μια αναφορά στις ιδεολογικές-συνειδησιακές επιπτώσεις του μνημονίου στο χώρο της νεολαίας. Θα ήταν λάθος να παραγνωρίσουμε την επίδραση που είχε το ρεύμα ΣΥΡΙΖΑ σε ένα μεγάλο κομμάτι νέων ανθρώπων, τόσο προεκλογικά όσο και μετά τις εκλογές μέχρι ένα χρονικό διάστημα. Ένας κόσμος ο οποίος είχε εναποθέσει εκεί τις ελπίδες του για ένα καλύτερο (ή λιγότερο κακό) αύριο. Η ψήφιση του μνημονίου ήρθε να επισφραγίσει το τέλος των αυταπατών περί εκλογικής σωτηρίας, μόνο προσωρινά όμως. Στην όλη κατάσταση απουσιάζει ένα μέτωπο αντίστασης, το οποίο θα συσπειρώσει γύρω του αυτόν τον κόσμο στην κατεύθυνση της αντίστασης, της διεκδίκησης και της αναμέτρησης με το σύστημα. Και όσο απουσιάζει, οι εκλογικές αυταπάτες θα ξαναγεννιούνται κάθε φορά από τις στάχτες τους, με διαφορετικό προσωπείο κάθε φορά, αλλά με την ίδια ουσία. Στην οικοδόμηση αυτού του μετώπου αντίστασης λοιπόν είναι καθήκον μας να συμβάλλουμε, ανοίγοντας έναν άλλο δρόμο για το λαό και τη νεολαία, το δρόμο της ανατροπής.

ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Τσιαντής Μάκης,
Ιατρική ΙωαννίνωνΌχι στη χρεοκοπημένη
Αριστερά της υποταγής

Οι εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος ήταν πολύ πυκνές και έθεσαν το λαό απέναντι σε αρκετά δύσκολες καταστάσεις. Αν μπορούσαμε κάπως σύντομα να συμπυκνώσουμε τη στάση της κυρίαρχης αριστεράς απέναντι σε αυτές θα λέγαμε ότι, για το λαό, αποτέλεσε μέρος του προβλήματος και όχι της λύσης του. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Αποτελεί γεγονός, πως αυτό το «νέο» που θα ερχόταν και θα έδιωχνε το παλιό ήταν τελικά ό,τι πιο παλιό και πως η πορεία της βίαιης φτωχοποίησης των λαϊκών στρωμάτων όχι απλά δεν ανακόπηκε, αλλά συνεχίζεται αμείωτη. Κάτι τέτοιο μαρτυρά η ίδια η πραγματικότητα. Μέσα από τα καθημερινά προβλήματα και αδιέξοδα κάθε λαϊκής οικογένειας, μέσα από τον ΕΝΦΙΑ που «θα έφευγε» και μένει, μέσα από τη φοροληστεία που αυξάνεται, τις προσλήψεις που γίνανε απολύσεις, τις συντάξεις που γίνανε επίδομα, τους μισθούς που αντί για «751» παγώσανε και μειώνονται. Πάνω σε αυτή τη βάση και σε αυτή την πραγματικότητα τοποθετούνται όλοι. Όλοι εκτός από τον λαό (αλλά για αυτό θα αναφερθούμε σε λίγο).

Πρώτα από όλους, το ίδιο το σύστημα, που πατώντας πάνω στην απογοήτευση και τη σύγχυση ενός κόσμου, εξαπολύει με όλες του τις δυνάμεις μια άνευ προηγουμένου επίθεση μέσα από το τρίτο μνημόνιο. Αντίστοιχα στο ιδεολογικό επίπεδο, με την τεράστια συμβολή του ΣΥΡΙΖΑ, ως κυβέρνηση, προσπαθεί να πείσει το λαό και τη νεολαία ότι αυτή η κατάσταση είναι δική τους αποτυχία, ότι «ως εκεί πήγαινε το πράγμα», ότι δεν υπάρχει τίποτα έξω από το πλαίσιο τους και ό,τι αυτό ορίζει. Από την άλλη, η αριστερά διαμορφώνει (ή δεν διαμορφώνει) τις δικές της απαντήσεις. Πριν, ωστόσο, περάσουμε σε αυτήν και τη στάση της, θα θέλαμε να αναφερθούμε σε έναν ακόμη παράγοντα.

Το λαϊκό παράγοντα, καθώς πιστεύουμε πως έπαιξε (και πιο συγκεκριμένα η απουσία του) καθοριστικό ρόλο στις εξελίξεις τόσο γενικότερα, όσο και σε αναφορά με την αριστερά. Όλη η περίοδος, που ακολούθησε από το μεγάλο ξεσηκωμό του λαού ενάντια στα δύο πρώτα μνημόνια, μετατράπηκε στο αντίθετο της προηγούμενης της. Ο λαός από υποκείμενο των εξελίξεων έγινε θύμα και παρακολουθητής τους. Από την πολιτικοποίηση πέρασε στην αποπολιτικοποίηση, από τον αγώνα και την αντίσταση στην αδράνεια και την υποταγή. Όσον αφορά το ζήτημα των αυταπατών η αλήθεια είναι ότι στη διάρκεια εκείνου του ξεσπάσματος ενισχύθηκαν από πολλές πλευρές και με πολλές μορφές (ακόμα και από εκείνους που χρησιμοποιούν αυτό το γεγονός για να δικαιολογήσουν τη στάση τους), αλλά πάντα ενάντια στο πεδίο της πάλης, την πάλη και την άρνηση που ανέπτυσε τότε ο λαός. Στοιχεία που έχουν οδηγήσει το λαό να βγάλει, παρά την ήττα του, πολύτιμα συμπεράσματα, τα οποία και θα φανούν με την εξέλιξη της ταξικής πάλης. Ενώ, αντίστροφα, οι αυταπάτες μετά το Φλεβάρη του 12, όπου όλοι μαζί (και ο καθένας για το λόγο του) ζητούσαν εκλογές, έφτασαν στο απογείο τους με κορύφωση τις εκλογές του Γενάρη του 15. Ταυτόχρονα, (και ενάντια σε εκτιμήσεις πολλών) η επίθεση, όπως ήδη αναφέραμε, οξύνθηκε, διευρυνόμενη σε ακόμα περισσότερα πεδία και με τον πιο απόλυτο τρόπο.

Αν θέλουμε, λοιπόν, να δούμε απέναντι σε αυτήν την κατάσταση, που η

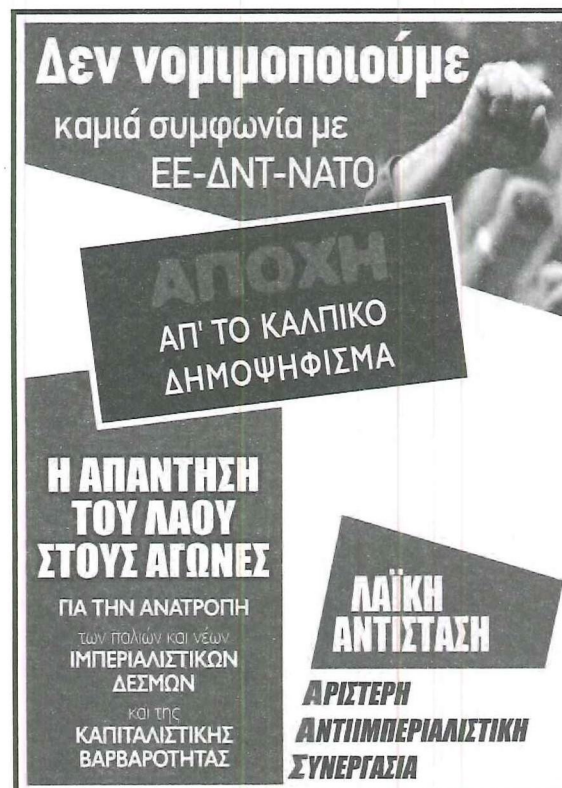
ίδια η κυρίαρχη αριστερά συνέβαλλε τα μέγιστα για να διαμορφωθεί, πώς τοποθετούνται οι δυνάμεις που την απαρτίζουν, σε τι κατάσταση βρίσκονται, τι ευθύνες έχουν, τι έχουμε να περιμένουμε από αυτές, οφείλουμε να λάβουμε στη σκέψη μας τα παραπάνω. Αλλά ας γίνουμε πιο συγκεκριμένοι.

Όσον αφορά τον ΣΥΡΙΖΑ προφανώς και δεν τον θεωρούμε αριστερά και δεν περιμένουμε κάποια τοποθέτηση ή αυτοκριτική από αυτόν. Οτιδήποτε αριστερό, αν υπήρχε, μέσα του έχει χρεοκοπήσει και σε αυτό εντάσσουμε και τη ΛΑΕ. Η ηγεσία του έχει, εδώ και καιρό, κάνει τις επιλογές της. Μετά το τελευταίο του συνέδριο, έχει ξεμπερδέψει με οποιαδήποτε παραφωνία υπήρχε στο εσωτερικό του και έτσι έχει μετατραπεί όχι απλά σε διαχειριστή της επίθεσης, αλλά σε ενεργό και δυναμικό φορέα προώθησης της (και με το παραπάνω μάλιστα). Όπως είναι φυσιολογικό, έχει συσσωρεύσει πάνω του αρκετό μίσος από τις λαϊκές μάζες και όσο η επίθεση θα προχωράει και θα υλοποιείται μέσα από αυτόν, αυτό αντικειμενικά θα αυξάνεται. Το μόνο ζήτημα που θα θέλαμε να «αναπτύξουμε» σε σχέση με αυτόν είναι ότι δεν έγινε από τη μια στιγμή στην άλλη αντιλαϊκό, παρόλο που δεν ήταν ποτέ «φιλολαϊκό». Στο πρόσωπό του συντελέστηκαν ταυτόχρονα δυο διαδικασίες. Από τη μία χρησιμοποιήθηκε σαν όχημα στην προσπάθεια του συστήματος να ανακόψει τη διαδικασία αφύπνισης και πάλης του λαού, απαντώντας ταυτόχρονα, έστω και πρόσκαιρα, στο πρόβλημα του πολιτικού του συστήματος και από την άλλη αποτέλεσε έμπρακτη ενσάρκωση αυταπατών και ιδεοληψιών που κυριαρχούν στην αριστερά και με τις οποίες έχουν μολυσαστεί ολόκληρες γενιές και στρώματα δεκαετίες τώρα. Και για να γίνουμε ακόμα πιο συγκεκριμένοι, με βασικό φορέα τον ΣΥΡΙΖΑ δοκιμάστηκε από την ίδια τη ζωή και τσακίστηκε, με τον πιο οδυνηρό, για τα λαϊκά στρώματα, τρόπο, η άποψη που σε αυτές τις συνθήκες μιλάγε για «δυνατότητα αριστερόστροφης κυβερνητικής αλλαγής», η λογική του «και με κυβέρνηση και με κίνημα», «το κίνημα να προσβλέπει και στην κυβέρνηση». Επίσης, φάνηκαν τα (μηδανικά) όρια και οι δυνατότητες

που έχει ένας φορέας, όσο και αν ενισχυθεί εκλογικά, να δώσει φιλολαϊκή τροχιά στα πράγματα, αν ο λαός βρίσκεται έξω από το πραγματικό πεδίο της ταξικής πάλης.

Το γεγονός ότι η «κατάρρευση» των αυταπατών, αν λάβουμε υπόψη το πόσο βαθιά ριζωμένες ήταν, έγινε τόσο γρήγορα και με τους όρους και τους εκβιασμούς του συστήματος παίζει σημαντικό ρόλο τόσο στη σημερινή απογοήτευση ενός κόσμου όσο και στην κατάσταση που υπάρχει και στην υπόλοιπη αριστερά.

Αλήθεια, πώς να μην είναι αμήχανο το ΚΚΕ απέναντι στις εξελίξεις όταν «τα έδωσε όλα» για την εκλογική του δικαίωση και απέτυχε. Όλοι θυμόμαστε το ανεκδιήγητο «τους δοκίμασες», που την ίδια στιγμή που οι εκλογικές αυταπάτες χτυπιούνταν και ο λαός, εν μέσω σκληρών εκβιασμών, αναζητούσε απαντήσεις, αυτό επένδυε εκ νέου στην απογοήτευση και την εκλογική λογική. Όσο κι αν φαινόταν ο γνήσιος από τα αριστερά αντι-ΣΥΡΙΖΑ εκφραστής, προσπαθούσε εξ αρχής να καλύψει το κενό που άφηνε η προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ με όρους εκλογικούς. Αυτό φάνηκε κι

από την περιβόητη 1 Νοέμβρη που πιο πολύ θύμιζε προεκλογική φιέστα παρά συλλαλητήριο. Κατάλαβε από νωρίς η ηγεσία του ΚΚΕ «πού πάει το πράγμα», γι' αυτό φρόντισε να προετοιμαστεί κατάλληλα και φυσικά πάντα εκλογικά. Το πρόβλημά της βέβαια ήταν ότι πίστεψε κι αυτή τις υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ. Προσπάθησε να θωρακίσει το κόμμα της απέναντι σε μια φιλολαϊκή διαχείριση (αφού αυτό εκτιμούσε ότι έρχονταν), χωρίς φυσικά να πάρει πάνω της κάποιο καθήκον της ταξικής πάλης, κινήθηκε και κινείται στη λογική της αυτοσυντήρησης. Εκφράσεις αυτού ήταν το «δε θα ζήσουμε με ψίχουλα» και ότι «το μνημόνιο-αντιμνημόνιο είναι ψεύτικο δίλημμα». Η βίαια προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ και η ένταση της επίθεσης που ακολούθησε ανέδειξε τόσο τις λάθος εκτιμήσεις που είχε (το ΚΚΕ) όσο και το αδιέξοδο της λογικής του. Γι' αυτό και οδηγήθηκε σε αντίστοιχους οπορτουניσμούς. Όπως η πρόταση νόμου για «κατάργηση των μνημονίων» και «751 κατώτατο μισθό», ενώ προηγουμένως έλεγε ότι αυτά είναι ψίχουλα και ότι το ζήτημα δεν είναι το μνημόνιο αλλά ο καπιταλισμός. Την ίδια στιγμή φυσικά αρνείται να αναγνωρίσει τον παράγοντα της εξάρτησης της χώρας. Έναν παράγοντα που πολλαπλασιάζει τη σφοδρότητα της επίθεσης και εμπλέκει το λαό σε επικίνδυνες εξελίξεις. Γιατί όλα αυτά; Πολύ απλά γιατί και το ΚΚΕ έχει εκλογικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες, οι οποίες στραπατσαρίστηκαν μαζί με αυτές του ΣΥΡΙΖΑ και ο μόνος λόγος που φαίνεται ισχυρό και σταθερό απέναντι στις εξελίξεις (παρόλο που μόνο τέτοιο δεν είναι) είναι ότι ο λαός απουσιάζει από αυτές.

θέσεις, το μόνο που καταφέρνεις είναι να βουλιάζεις στον οπορτουνισμό σου και να σπέρνεις σύγχυση προς διάφορες κατευθύνσεις.

Θα μπορούσε κανείς να πει ότι σε όλη αυτήν την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί, με την πλήρη υποταγή του ΣΥΡΙΖΑ στις απαιτήσεις του κεφαλαίου, θα μπορούσαν αυτές οι δυνάμεις να πάρουν πρωτοβουλίες για να βγει ο λαός πραγματικά στο προσκήνιο, παρ' όλα αυτά αυτό δε συμβαίνει. Μια πρώτη εικόνα που έχουμε πάρει από τις σχολές επιβεβαιώνει μια τέτοια εκτίμηση. Ο λόγος που αυτό δε συμβαίνει βρίσκεται σε όλα όσα αναφέραμε προηγουμένως, στο ότι αυτό αντικειμενικά, σε αυτές τις συνθήκες, δεν είναι και το πιο εύκολο πράγμα, αλλά και σε έναν ακόμη παράγοντα που έχει σχέση με τα προηγούμενα δύο, αλλά και σχετική αυτοτέλεια. Στον τρόπο που προσεγγίζουν αυτές οι δυνάμεις τη σχέση τους με το λαό. Μια σχέση που έρχεται απ' έξω και στέκεται από πάνω. Μια σχέση, που όταν οι μάζες κινούνται, μπορεί να γίνεται και αντιθετική, γιατί όταν ο λαός παλεύει βγάζει συμπεράσματα, τους προσπερνά και στέλνει τις αυταπάτες τους και αυτούς μαζί στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Γι' αυτό και αυτοί με τη σειρά τους έκαναν ότι μπορούσαν για να πάψει ο λαός να είναι υποκείμενο των εξελίξεων και θα ξαναλειτουργήσουν σε αυτή τη βάση (ήδη λειτουργούν), αν χρειαστεί, στο άμεσο μέλλον. Μια τέτοια αριστερά δε θα ήταν υπερβολή να λέγαμε ότι είναι χρεοκοπημένη.

Τέλος, όσον αφορά, τη δική μας πρόταση και τη δική μας προοπτική σε

Από την άλλη, δε θα λέγαμε ότι, αντίστοιχα, αυτή η εικόνα (της σταθερότητας) υπάρχει και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ο οπορτουνισμός είναι στο DNA των οργανώσεων που την αποτελούν και οι εύκολες και πρόχειρες απαντήσεις τέχνη της. Παρ' όλα αυτά πολύ θα θέλαμε να δούμε πώς θα καταφέρει να εξηγήσει -όχι σε μας τους «δογματικούς», που δεν κατανοούσαμε τις «νέες τάσεις και δυνατότητες που αναδεικνύει ο καπιταλισμός» και «την αναγκαιότητα χάραξης σύγχρονης (τρομάρα της!) επαναστατικής στρατηγικής»- αλλά στο λαό, τι έγινε και η ιστορική ευκαιρία μετατράπηκε σε απογοήτευση και ήττα; Τι έγιναν οι αλληπάλληλες μεταβάσεις που θα υλοποιούσαν το πρόγραμμά τους; Τι έγινε η αριστερόστροφη τροχιά που θα έπαιρναν οι εξελίξεις, που πήγε «το ταξικό και κινηματικό ΟΧΙ» που «δε θα μπορούσε να το διαχειριστεί η κυβέρνηση την επόμενη μέρα» και κυρίως γιατί ο λαός δεν μπόρεσε να υπερασπιστεί όλα αυτά τα αφηγήματα, όταν αυτά (αν θεωρήσουμε ότι έγινε έτσι) τα πρόδωσε ο ΣΥΡΙΖΑ; Η απάντηση βρίσκεται μέσα στα ίδια τα γεγονότα. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντί να παίζει εκείνη αυτή τη δύναμη που- και καλά- θα τραβούσε το ΣΥΡΙΖΑ προς τα αριστερά, όπως έλεγαν τα στελέχη της, τελικά έγινε το αντίθετο (τα γεγονότα με την ΑΡΑΝ και την ΑΡΑΣ είναι γνωστά). Τέλος, το γεγονός πως δεν έχει υπάρξει ίχνος αυτοκριτικής από καμία συνιστώσα της δείχνει τόσο τη (μη) σοβαρότητά της και την τροχιά στην οποία συνεχίζει να κινείται, όσο και ότι όταν θέτεις πράγματα χωρίς να έχεις οικοδομήσει τους όρους για να τα

αυτό το άρθρο θα περιοριστούμε στο να πούμε ότι η αριστερά που οραματιζόμαστε, που όλοι πρέπει να οραματιζόμαστε και να παλεύουμε για αυτή, είναι μια αριστερά που, πριν από όλα, παλεύει για το λαό, μαζί με το λαό, όντας κομμάτι του για την αντιμετώπιση της επίθεσης, μια αριστερά που κατανοεί τη φύση των αντιπάλων της, τη νέα φάση την οποία διανύουμε, τις νέες δυσκολίες, αλλά και τις νέες δυνατότητες που αυτή ανοίγει. Μια αριστερά επαναστατική.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Μάρκου-Παππάς Νίκος,
Ιατρική στο πανεπιστήμιο του BariΣυνδικαλισμός
all' italiana.

Ώρα: πρωί, γύρω στις 08:30. Έτος: 2014. Μέρος: έξω από το καμαράκι μιας φοιτητικής ένωσης (associazione studentesca). Το θέαμα, ένας κύκλος περίπου 15 ατόμων γύρω από μια κοπέλα, θυμίζει αθλητική ομάδα γύρω από τον προπονητή κατά τη διάρκεια time-out.

Πέντε λεπτά αργότερα δεν υπάρχει τίποτα που να μαρτυρά τη συγκέντρωση-συνέλευση των φοιτητών Ιατρικής του πανεπιστημίου του Bari, με κεντρικό ζήτημα το υποχρεωτικό παρουσιολόγιο που τίθεται σε ισχύ με το νέο ακαδημαϊκό έτος (2015-2016). Ο τρόπος εφαρμογής του (κάθε άλλο παρά) νέου μέτρου είναι η έκδοση ηλεκτρονικής κάρτας την οποία ο φοιτητής θα χτυπά στο ειδικό μηχάνημα, στην είσοδο του αμφιθεάτρου. Για την ιστορία πάντως, το μέτρο Δευτέρα προτάθηκε, Τετάρτη ψηφίστηκε.

Πώς, όμως, και γιατί τόσο εύκολα γίνεται αποδεκτό ένα τέτοιο μέτρο σ' ένα ίδρυμα με 1800 ενεργούς φοιτητές; «Ενεργοί» ονομάζονται οι φοιτητές που έχουν περάσει όλα τα απαιτούμενα μαθήματα και είναι εντάξει με τις δόσεις της χρηματικής «συνδρομής» (διδάκτρων!).

Στο πανεπιστήμιο του Bari, αντί φοιτητικού συλλόγου υπάρχει μια σειρά ακαδημαϊκών οργάνων που ξεκινώντας από τις διάφορες μικρές επιτροπές καταλήγουν ιεραρχικά στο ανώτερο όργανο όλων - αυτό της ακαδημαϊκής γερουσίας (senato academico). Στο τελευταίο, έχουν δικαίωμα ύπαρξης ορισμένοι καθηγητές και πέντε εκλεγμένοι φοιτητές (με τον αριθμό των φοιτητών να είναι σταθερά, όπως προβλέπεται από τον εσωτερικό κανονισμό, μικρότερος από αυτόν των καθηγητών). Αυτή η ύπαρξη, βέβαια, έχει ορισμένους όρους και προϋποθέσεις, με σημαντικότερη αυτή του ότι για να είσαι υποψήφιος πρέπει να είσαι μέλος μιας από τις ήδη υπάρχουσες φοιτητικές ενώσεις.

Φοιτητικές ενώσεις με προέδρους όπως η κοπέλα-προπονητής της πρώτης παραγράφου που αφού πάλεψε (;) για να μην περάσει το μέτρο των παρουσιών και δεν τα κατάφερε, βρήκε μια θέση σε μια επιτροπή για να ξεπεράσει την απογοήτευση. Ενώσεις με μέλη που καθημερινά δίνουν (παρα)δείγμα υποταγής στην καθηγητική προσταγή, αποτελώντας έτσι τους τέλειους συνδιοικητές του ιδρύματος και που ευαγγελιζόμενες το απολιτίκ και την απουσία σύνδεσης με κοινωνικούς πολιτικούς φορείς, ζητούν (και κερδίζουν) τη ψήφο του φοιτητή.

Φοιτητικές ενώσεις που συνέβαλαν και αυτές στη μετατροπή του πολιτικοποιημένου ιταλικού φοιτητικού σώματος της δεκαετίας του '70 σ' ένα ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά διαλυμένο σώμα με τα μόνα αναπτυγμένα αντανakλαστικά του, εκείνα του κοινωνικού κανιβαλισμού. Ενώσεις που προωθώντας έναν άνευρο φοιτητικό συνδικαλισμό ο οποίος έχει περισσότερα

κοινά στοιχεία με τις αμερικάνικες αδελφότητες παρά με ό,τι άλλο, ενθαρρύνουν την λογική της ανάθεσης στους ικανούς που ασχολούνται". Ενώσεις που μεταφέρουν την επίλυση αυτού ή εκείνου του προβλήματος στα ακαδημαϊκά όργανα κεκλεισμένων των θυρών μακριά από τη φοιτητική μάζα, μιας και κάθε τι συλλογικό και απορρίπτεται ως απαρχαιωμένο, αναποτελεσματικό, άχρηστο.

Σε όλο αυτό το συνονθύλευμα απαισιόδοξων πολιτικών μορφωμάτων υπάρχει μια αριστερίζουσα φοιτητική οργάνωση Το όνομα αυτής: LINK. Η LINK, με ογδόντα μέλη σε επίπεδο πόλης και κάτι λιγότερο από χίλια σε εθνικό, βρίσκεται στηριξη σε εργατικά συνδικάτα (CGIL, CGIL fai, Adi, Libera κ.α) και την ευρύτερη ιταλική αριστερά (SEL, Giovani Comunisti, κ.α). Εξαιτίας της παρουσίας της ως την μόνη προοδευτικά αγωνιστική δύναμη-έστω και μειοψηφική-αξίζει μια παραπάνω ανάλυση για τις θέσεις της σχετικά με την παιδεία και την εκπαίδευση.

Συγκεκριμένα, για την LINK, «...σήμερα, το ιταλικό πανεπιστήμιο έχει καταντήσει να είναι ένα μέσο βελτίωσης (τόσο ποιοτικής όσο και ποσοτικής) των δεξιοτήτων των φοιτητών- μελλοντικών εργαζομένων με μόνο στόχο την μετατροπή τους σε όντα ανταγωνιστικά στην αγορά εργασίας». Αντίθετα, σύμφωνα πάντα με την ανάλυσή τους, «...το πανεπιστήμιο θα πρέπει να αποτελεί ένα μέσο το οποίο μέσω της δυνατότητας του να παράγει και να μεταδίδει γνώση θα έχει ως σκοπό την ατομική και συλλογική χειραφέτηση του φοιτητή». Για την επίλυση αυτού του προβλήματος προτείνουν την «αλλαγή πλεύσης της γνώσης που παράγεται στο πανεπιστήμιο μιας και κάτι τέτοιο θα καθρεφτιστεί υποχρεωτικά (!!) και στην αγορά εργασίας.»* Ασχολάστο το αν μπορεί το εποικοδόμημα να αλλάξει την οικονομική βάση μιας εκμεταλλευτικής κοινωνίας.

Εν συνεχεία, απέναντι στο πρόσφατο θέμα του ψηφίσματος -μιας σωρείας εχθρικών εκπαιδευτικών νόμων οι οποίοι αυξάνουν, σε ποσοστά που μπορεί να αγγίζουν και το 100%, τις δόσεις των διδάκτρων και ταυτόχρονα μειώνουν τον αριθμό των δικαιούχων υποτροφίας- (μόνο στο γεωγραφικό διαμέρισμα της Puglia περισσότεροι από 4000 φοιτητές μένουν χωρίς υποτροφία) η LINK παραθέτει την προοδευτική ιδέα του δημοσίου πανεπιστημίου. Ως εδώ, όλα καλά. Η LINK όμως, έρχεται να δώσει δείγματα γραφής τέλειου συνδιαχειριστή προτείνοντας να υπάρξει ένα διάστημά πέντε ετών κατά τη διάρκεια του οποίου κάθε χρόνο θα λαμβάνει μέρος μια μείωση της τάξης του 20% στο αρχικό ποσό των διδάκτρων, με στόχο τον μηδενισμό αυτών στο πέρασ της πενταετίας. Η πρόταση αυτή βασίζε-

ται στην ανάλυση ότι το να κατακτηθεί σήμερα δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο (οπού δεν θα υπάρχει και η ανάγκη παροχής της ελεημοσύνης από την πλευρά του συστήματος με τη μορφή των υποτροφιών) είναι ουτοπικό. Σχετικά με τις υποτροφίες προτείνει, φυσικά, τη ψήφιση ενός άρθρου νόμου που, για φέτος-του χρόνου, άραγε τί;- θα επιτρέπει στους αποκλεισμένους από τις υποτροφίες να τις ξαναπάρουν.

Η LINK, η οποία κάνει τα μέγιστα σε πρακτικό επίπεδο με μια ποικιλία από ακτιβισμούς για να υπερασπιστεί και να διεκδικήσει τα δικαιώματα του συνόλου του φοιτητικού σώματος, είναι και αυτή υπεύθυνη για τον βούρκο του ιταλικού φοιτητικού συνδικαλισμού καθώς προωθεί την άποψη ότι οι φοιτητές (και κατά συνέπεια και ο λαός) μπορούν, καθισμένοι ως ισότιμοι συνδαιτημόνες στο τραπέζι, να συναποφασίζουν την πορεία και τον χαρακτήρα του πανεπιστημίου.

Παραγνωρίζοντας τα ταξικά χαρακτηριστικά του πανεπιστημίου, τη βία (σωματική και πνευματική) που ασκείται στο φοιτητή από την εκάστοτε άρχουσα τάξη, το ρόλο του πανεπιστημίου στην αναπαραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας και της ταξικής διάρθρωσης της κοινωνίας με στόχο την εμπέδωση αυτών από τους αυριανούς εργάτες, τη δυνατότητα κατάκτησης των όποιων δικαιωμάτων και τη διαλεκτική σύνδεση αυτής με το επίπεδο πολιτικοποίησης και δύναμης του φοιτητικού (και όχι μόνο) κινήματος και την εξ' ορισμού αδιάλλακτη φύση του συστήματος που δεν παίρνει διορθώσεις, η LINK σπέρνει τις αντίστοιχες (αυ)απάτες που νεκρώνουν το όποιο μικρό κύτταρο αμφισβήτησης και αντίστασης και καταλήγει να το ενσωματώνει.

Το ερώτημα το οποίο γεννάται είναι τι να κάνει ένα δυναμικό που έχει μία διαφορετική ανάλυση της πραγματικότητας; Πόσο εφικτό είναι να αλλάξει μια νοοτροπία που έχει εμποτιστεί από την λογική του ρεφορμισμού και της συνδιοίκησης από τα χρόνια του Togliatti ως και του Berlinguer; Πόσο δύσκολο είναι να οργανωθεί μια διαφορετική φωνή, που στόχος της θα είναι να γειώσει μια πολιτική γραμμή στη φοιτητική μάζα η οποία θα αντιπαραθέτει το δρόμο της αμφισβήτησης, οργάνωσης, αντίστασης, ανατροπής απέναντι σε αυτό της συνδιαχείρισης;

Η απάντηση έρχεται με σκληρό τρόπο από την πραγματικότητα: είναι τρομακτικά δύσκολο, αλλά είναι, ταυτόχρονα, τρομακτικά αναγκαίο!

* τελευταίες θέσεις της LINK με τίτλο: La Nuova Università.

ΑΤΙΚ

*άρθρο μέλους της ΑΤΙΚ

Η ΑΤΙΚ είναι ένα οχυρό αντίστασης!

Το ΤΚΡ/ΜΛ (Κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας/Μαρξιστικό Λενινιστικό) είναι ο αντιπρόσωπος της Τουρκίας στο διεθνές προλεταριάτο!

Στις 15 του Απριλίου το 2015 το Γερμανικό κράτος πραγματοποίησε μια συντονισμένη επιχείρηση εναντίον των αγωνιστών της ΑΤΙΚ. Στην επιχείρηση που ολοκληρώθηκε με την σύλληψη και την κράτηση 12 ατόμων, συμμετείχαν οι αστυνομικές αρχές της Γαλλίας, της Αυστρίας, της Ελλάδας και της Ελβετίας. Οι 9 αγωνιστές της ΑΤΙΚ συνεχίζουν να κρατούνται στις φυλακές χωρίς να έχει εκδοθεί απόφαση δικαστηρίων στην Γερμανία, την Ελβετία και την Γαλλία.

Η επιχείρηση έγινε με την συνεργασία του Γερμανικού και του Τουρκικού κράτους. Ο λόγος που επικαλούνται για αυτήν την αντιδραστική επιχείρηση είναι «καταπολέμηση της τρομοκρατίας». Όλοι οι συλληφθέντες επαναστάτες είναι τούρκοι που έχουν ζητήσει πολιτικό άσυλο. Στην Τουρκία δέχτηκαν βαριές πολιτικές πιέσεις, καταδικάστηκαν σε πολλά χρόνια φυλακής, φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν επειδή υπερασπίστηκαν την επανάσταση, την λαϊκή δημοκρατία, τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό απέναντι στο φασιστικό τουρκικό κράτος. Η πολιτική τους δραστηριότητα σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να βλάψει τα συμφέροντα του καταπιεσμένου λαού. Οι αξίες που υπερασπίζονται είναι η δημοκρατία, ο σοσιαλισμός και η επανάσταση. Ακριβώς επειδή υπερασπίζονται αυτές τις αξίες και αγωνίζονται ενάντια στο τουρκικό κράτος χαρακτηρίζονται «τρομοκράτες». Τώρα ο γερμανικός ιμπεριαλισμός εξ αιτίας πολιτικών και οικονομικών λόγων που έχουν σχέση με το τουρκικό κράτος, επιτέθηκε ενάντια στους τούρκους επαναστάτες. Η επιχείρηση ενάντια στην ΑΤΙΚ στηρίχθηκε στο πλαίσιο του φασιστικού χαρακτήρα νόμου «για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας» που το γερμανικό κράτος νομοθέτησε αμέσως μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Με βάση τις παραγράφους α και β του άρθρου 129, παρά το γεγονός ότι κάποιος που στην επικράτειά του γερμανικού κράτους δεν έχει διαπράξει καμιά εγκληματική πράξη, αλλά παρουσιάζεται να έχει «τρομοκρατική δραστηριότητα» από ένα άλλο κράτος, κατηγορείται για αυτό το έγκλημα. Το γερμανικό κράτος ξεκίνησε την συντονισμένη επίθεση ενάντια στα μέλη της ΑΤΙΚ για την δράση τους στην τουρκία σαν μέλη του ΤΚΡ/ΜΛ. Το ΤΚΡ/ΜΛ σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο δεν περιλαμβάνεται στην λίστα των τρομοκρατικών οργανώσεων. [...]

Η επίθεση στην ΑΤΙΚ και οι πολιτικοί λόγοι!

Για την κατανόηση του προβλήματος σχετικά με την επίθεση στην ΑΤΙΚ είναι σημαντικό να αποκαλύψουμε τις πολιτικές αιτίες. Το πρόβλημα στηρίζεται σε ισχυρούς πολιτικούς και ιδεολογικούς λόγους και δεν θα λυθεί νομικά.

Πρώτο: ο γερμανικός ιμπεριαλισμός θέλει να βγάλει από την μέση το ΤΚΡ/ΜΛ και την δράση του στην Ευρώπη, ένα πολιτικό κόμμα και όχι μια τρομοκρατική οργάνωση, που στοχεύει με την δράση του στην λαϊκή δημοκρατία, τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

Δεύτερο: προσπαθεί να αποποινικοποιήσει με τον ίδιο τρόπο την δράση της ΑΤΙΚ, που είναι μια μαζική οργάνωση. Η ΑΤΙΚ που συγκροτήθηκε για να υπερασπιστεί τα δικαιώματα των τούρκων μεταναστών εργατών είναι μια μαζική δημοκρατική οργάνωση. Βέβαια είναι αντιιμπεριαλιστική, αντιφασιστική οργάνωση και αγωνίζεται ενάντια σε κάθε είδους αντιδραστικές πολιτικές. Με πρώτα τα προβλήματα των μεταναστών, ενστερνίζεται τον αγώνα ενάντια στο φασιστικό σύστημα της Τουρκίας. Είναι αλληλέγγυα στους καταπιεσμένους λαούς και έθνη σε όλο τον κόσμο.

Οι αγώνες της και οι διαδικασίες της συνεχίζονται γύρω από αυτόν τον άξονα. Αυτά τα χαρακτηριστικά της ΑΤΙΚ ανησυχούν τον γερμανικό ιμπεριαλισμό και είναι η αιτία της επίθεσης.

Τρίτο: ο γερμανικός ιμπεριαλισμός δημιουργεί τέτοιο πολιτικό κλίμα για να ωφεληθεί όσο το δυνατό περισσότερο το φασιστικό τουρκικό σύστημα.

Να στηριχτεί στην υπάρχουσα πολιτική κρίση, να διευρύνει την ηγεμονία και την εξουσία του τουρκικού καθεστώτος απέναντι στα δημοκρατικά, επαναστατικά και προοδευτικά κινήματα που επεκτείνουν και εξαπλώνουν

τους αγώνες τους. Επιδιώκει να περιορίσει τις δυνατότητες και τα πεδία οργάνωσης των καταπιεσμένων, περιορίζοντας τα όρια της δικής του «αστικής δημοκρατίας». [...]

Τέταρτο: αιτία της επίθεσης στην ΑΤΙΚ, είναι η αλληλεγγύη της στην Ροζάβα. Είναι μια προσπάθεια που αποσκοπεί να εμποδίσει την ένοπλη επαναστατική αντίσταση των Κούρδων στην μέση ανατολή και την αλληλεγγύη των άλλων δημοκρατικών δυνάμεων. Ο ρόλος που έχουν οι επαναστάτες και οι κομμουνιστές στον Κουρδικό αγώνα ενάντια στους αντιδραστικούς ενοχλεί. Η ανάπτυξη των σχέσεων των Κούρδων με τους κομμουνιστές στην Μέση Ανατολή χαλούν την ησυχία των ιμπεριαλιστών. Και αυτό είναι μια αιτία της επίθεσης.

Πέμπτο: επίμαχο το θέμα είναι η οικονομική και στρατιωτική συνεργασία της Γερμανίας και της Τουρκίας. Η ανάθεση σ' αυτούς των πιο προσοδοφόρων διαγωνισμών είναι παράγοντας που τροφοδοτεί αυτού του είδους τις στρατιωτικές και οικονομικές ιμπεριαλιστικές επιχειρήσεις. Ταυτόχρονα μπορούν να θεωρηθούν σαν βήματα που ενισχύουν την αμοιβαία εμπιστοσύνη και τα συμφέροντα της συνεργασίας.

Κανένα αντιδραστικό μπλοκ δεν θα εμποδίσει τον Επαναστατικό Αγώνα!

[...]Οι επιθέσεις οργανώθηκαν σε διάστημα δυο χρόνων. Εκατοντάδες αστυνομικοί και πληροφοριοδότες επιστρατεύτηκαν για αυτή τη δουλειά και ξοδεύτηκαν εκατομμύρια ευρώ. Όλοι οι σύλλογοι της ΑΤΙΚ καταγράφηκαν, οι διαδικασίες, τα τηλέφωνα και τα σπίτια παρακολουθήθηκαν και ελέγχθηκαν, δεκάδες εργάτες συνελήφθησαν. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν η πολιτική επεξεργασία των πολιτικών επιλογών της Τουρκίας. Και τώρα προσπαθούν να τους δικάσουν για εγκλήματα. [...]

Ιστορικά η ευθύνη είναι αναγκαία και απελευθερωτική. Ο αγώνας ενάντια στον ρατσισμό, ο απελευθερωτικός αγώνας των καταπιεσμένων εθνών και η αλληλεγγύη δεν είναι «τρομοκρατία». Είναι ευθύνη των επαναστατών και των προοδευτικών.

Η ΑΤΙΚ διώκεται επειδή παίρνει αυτές τις ευθύνες. Προσπαθούν να παρυσιάσουν το ΤΚΡ/ΜΛ σαν «τρομοκρατική οργάνωση» επειδή υπερασπίζεται τον λαϊκό πόλεμο ενάντια στην φασιστική δικτατορία και προσπαθεί να πραγματοποιήσει την λαϊκή δημοκρατία, τον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

Εδώ πρέπει να αναφερθεί η καμπάνια που οργανώθηκε με μπροστάρηδες τους Έλληνες κομμουνιστές συντρόφους για την επίθεση στην ΑΤΙΚ. Οργανώθηκε καμπάνια που αποκάλυπτε ότι η ΑΤΙΚ και το ΤΚΡ/ΜΛ δεν είναι τρομοκρατικές οργανώσεις, αλλά νόμιμες δημοκρατικές και επαναστατικές κομμουνιστικές οργανώσεις και έκανε γνωστούς τους πολιτικούς σκοπούς και στόχους τους.

Σ' αυτή την καμπάνια απευθύνθηκαν στην ελληνική κοινή γνώμη και είχαν πολιτικά και δικαστικά αποτελέσματα. Ο αγώνας που δόθηκε στα δικαστήρια, ολοκληρώθηκε με αποφάσεις που έκαναν αντιληπτό ότι κατηγορητήριο του γερμανικού κράτους είναι αβάσιμο και είναι ίδιο με τις κλασικές κατηγορίες του τουρκικού κράτους.

Στην Ελλάδα κατέρρευσε το κατηγορητήριο. Ήταν μια πολιτική και δικαστική νίκη. Αυτή η νίκη θα είναι σίγουρα μια σημαντική και ουσιαστική συμβολή σε κάθε περίπτωση για τις δίκες της ΑΤΙΚ.

Η διαδικασία που υλοποιήθηκε στην Ελλάδα ήταν ένα προοδευτικό παράδειγμα ανάπτυξης της διεθνούς αλληλεγγύης και της κοινής πάλης.

Θα αποκρούσουμε την επίθεση στην ΑΤΙΚ υποστηρίζοντας την νομιμότητα του αγώνα για την επανάσταση και τον σοσιαλισμό. Επειδή είναι αγώνας ενάντια στην επίθεση του φασισμού, του ιμπεριαλισμού και κάθε είδους αντιδραστική πολιτική απέναντι στους αγώνες που διεξάγονται. Τον αγώνα μας και την αντίστασή μας θα τα κρίνει η ιστορία. Αργά ή γρήγορα.

* Λόγω περιορισμένου χώρου, ολόκληρο το άρθρο δημοσιεύεται στο <http://www.agonistikeskiniseis.org>

ΚΑΡΤΑ ΦΙΛΑΘΛΟΥ

Μπαϊρακτάρης Τάσος,
ΗΜΜΥ ΞάνθηςΚάρτα φιλάθλου
ή κάρτα φακελώματος;

Τον τελευταίο καιρό μεγάλη συζήτηση έχει ξεκινήσει γύρω από το νέα μέτρα που θέλει να εφαρμόσει η κυβέρνηση στο χώρο του αθλητισμού. Είναι μέτρα όπως η χρήση ηλεκτρονικού εισιτηρίου, η αποτελεσματικότερη χρήση συστημάτων παρακολούθησης (δηλαδή περαιτέρω χρήση κάμερων και άλλων μέσων), τη δημιουργία λεσχών φιλάθλων με άδεια από τις ΠΑΕ αλλά και την εισαγωγή της κάρτας φιλάθλου. Όλα αυτά αποτελούν κομμάτια του νόμου 4049 που ψηφίστηκε το 2012 και ο Υφυπουργός Αθλητισμού Σταύρος Κοντονής έχει εξαγγείλει ότι θα εφαρμόσει.

Αυτά τα μέτρα έχουν προκαλέσει μεγάλη αναταραχή σε μεγάλη μερίδα φιλάθλων και οπαδών ως “δείγματα αντιδημοκρατικών διατάξεων και κατασταλτικών παρεμβάσεων.” Μεγαλύτερη αντίδραση φαίνεται να έχει δημιουργηθεί με το μέτρο της θέσπισης της λεγόμενης “κάρτας φιλάθλου”. Μίας κάρτας η οποία πέρα από το ονοματεπώνυμο θα αναγράφει και τον ΑΜΚΑ(!) αλλά για να εκδοθεί θα πρέπει να έχουν δοθεί πολλά προσωπικά στοιχεία. Όλα αυτά τα στοιχεία θα συλλέγονται σε μια κεντρική βάση δεδομένων στην οποία θα έχει ΑΜΕΣΗ πρόσβαση η αστυνομία! Δηλαδή, τα στοιχεία όσων βγάλουν κάρτα φιλάθλου θα πηγαίνουν κατ’ ευθείαν στην αστυνομία η οποία θα μπορεί με βάση την κάρτα φιλάθλου να ελέγχει τις κινήσεις των οπαδών. Αυτό το μέτρο έρχεται με τον μανδύα της προσπάθειας καταπολέμησης της βίας στα γήπεδα όμως αποτελεί ένα ξεκάθαρο φακέλωμα προς κάθε οπαδό!

Το φακέλωμα αυτό δεν αποτελεί μια μεμονωμένη λύση του Υπουργού αλλά έρχεται να δέσει με το συνολικότερο κλίμα της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Είναι μια ακόμη προσπάθεια να δοθούν νέα “όπλα” στην αστυνομία ώστε να μπορεί να καταστέλλει και να εφαρμόζει το καθεστώς “τάξης και ασφάλειας”. Παρόμοιες προσπάθειες έχουμε δει και με αγωνιστές του κινήματος όπου γίνονται συνεχείς προσπάθειες φακελώματος ώστε να στοχοποιηθούν και να καταδικαστούν για τους αγώνες τους! Η κίνηση αυτή είναι συνδεδεμένη με την επίθεση που εξαπολύει το σύστημα τα τελευταία χρόνια και προσπαθεί να πάρει πίσω δημοκρατικές ελευθερίες και δικαιώματα που έχει κατακτήσει ιστορικά το κίνημα.

Οι οπαδοί πολλών ομάδων όμως δεν επέλεξαν να μείνουν αδρανείς και είτε με πανό στα γήπεδα είτε με πορείες διάλεξαν να δείξουν την εναντίωσή τους με την κάρτα φιλάθλου. Μια από αυτές τις εκφράσεις αγανάκτησης αποτελεί η Πρωτοβουλία “Αντί-Κάρτα” στην οποία συμμετέχουν περίπου 25 σύνδεσμοι δείχνοντας μια διάθεση να παραγνωρίσουν τις οπαδικές διαφορές και να δράσουν από κοινού. Τέτοια ζητήματα δεν θα πρέπει να τίθενται ξεκομμένα αλλά ως κομμάτι μιας συνολικής επίθεσης η οποία χωράει συνολική απάντηση από έναν λαό ενωμένο και χωρίς οπαδικές παρωπίδες.

ΠΠΣΠ

του Γρηγόρη Ανδρεάτου,
μέλους ΠΜΣΠ & ΠΠΣΠ 1975-1982Μια μικρή ιστορική αναδρομή για την
Προοδευτική Πανσπουδαστική Συνδικαλιστική Παράταξη

Η συγκρότηση της ΠΠΣΠ τον Απρίλη του 1966, από πρωτοπόρους αριστερούς φοιτητές, μέσα στον χώρο της σπουδάζουσας νεολαίας αποτέλεσε ένα σημαντικό βήμα των αριστερών, επαναστατικών και κομμουνιστικών δυνάμεων της χώρας μας στην πάλη τους ενάντια στην οπισθοχώρηση, τον συμβιβασμό και την ήττα που έφερναν για το εργατικό-λαϊκό κίνημα, οι ρεβιζιονιστικές ηγεσίες της ΕΔΑ και του ΚΚΕ. Αποτέλεσε συνέχεια της ανεξάρτητης οργάνωσης των κομμουνιστών μαρξιστών – λενινιστών γύρω από το περιοδικό ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ήδη από τον Οκτώβρη του 1964 σε αντιπαράθεση με το διεθνές και ντόπιο ρεβιζιονιστικό ρεύμα της ταξικής υποχώρησης και υποταγής, του πολιτικού και ιδεολογικού αφοπλισμού του κομμουνιστικού κινήματος μέσα από τις θεωρίες του «ειρηνικού περάσματος» και της «ειρηνικής συνύπαρξης» με τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Ο πρώτος πυρήνας της ΠΠΣΠ συγκροτήθηκε από νεολαίους, μέλη της «Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη», της νεολαίας της ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά) που είχε μετατραπεί σε νεοκοινοβουλευτική των αστικών δυνάμεων της Ένωσης Κέντρου, εγκαταλείποντας κάθε αριστερό και προοδευτικό χαρακτηριστικό τόσο στο γενικό πολιτικό επίπεδο όσο και στον χώρο της νεολαίας. Είναι χαρακτηριστικές οι μαρτυρίες αγωνιστών της ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ και της ΠΠΣΠ ότι «τότε μας διέγραφαν γιατί δεν πηγαίναμε για δένδροφυτεύσεις στον Υμηττό με τον Λεντάκη (σ.σ. πρόεδρος της ΔΝΛ) αλλά επιμέναμε να βγαίνουμε στον δρόμο και να καταγγέλλουμε ΕΡΕ – ΕΚ- παλάτι και Αμερικάνους».

Η ΠΠΣΠ πρωτοστάτησε στην καταγγελία του επερχόμενου πραξικοπήματος και αυτούς που το οργάνωναν, τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές και το ΝΑΤΟ. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι και τότε όπως και σήμερα η καταγγελία της εξάρτησης και της επέμβασης από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ κατηγορείται σαν «εξτρεμιστική» από τις αστικές δυνάμεις που έχουν συνδεθεί με χίλια νήματα με τον ιμπεριαλιστικό παράγοντα και ισχυρίζονται ότι λαός και χώρα «ανήκουν

στην δύση». Η θέση της ΠΠΣΠ επιβεβαιώθηκε, σε αντίθεση με την ηγεσία της ΕΔΑ που έσπερνε αυταπάτες και ξαφνιάστηκε από το φασιστικό πραξικόπημα τον Απρίλη του 1967 που έβαλε στον «γύψο» λαό και νεολαία, διέλυσε τις εργατικές – λαϊκές και νεολαιίστικες οργανώσεις, γέμισε τις φυλακές και τα ξερονήσια, οργάνωσε βασανισμούς και δολοφονίες αγωνιστών, παρέδωσε την χώρα στην κυριαρχία των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και του ΝΑΤΟ.

Στην διάρκεια της χούντας τα μέλη της ΠΠΣΠ κάτω από το βάρος των διώξεων και των συλλήψεων περνούν στην παρανομία ή καταφεύγουν στο εξωτερικό όπου συμμετέχουν στην συγκρότηση του ΑΜΕΕ (Αγωνιστικό Μέτωπο Ελλήνων Εξωτερικού) σε Ιταλία, Γαλλία, Γερμανία. Από την περίοδο 1970-1971 και καθώς ανεβαίνουν οι διαθέσεις λαού και νεολαίας για αγώνα ενάντια στην φασιστική χούντα συγκροτούνται σε σχολές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης οι Αντιφασιστικές-Αντιιμπεριαλιστικές ομάδες με σημαντική δράση και κορύφωση της παρέμβασής τους στην εξέγερση του Νοέμβρη. Είχαν σημαντική συμμετοχή τόσο στις δράσεις όσο και στον αντιφασιστικό – αντιιμπεριαλιστικό προσανατολισμό της εξέγερσης σε αντίθεση με όσους ήθελαν η κινητοποίηση να περιοριστεί μόνο σε «φοιτητικά» ζητήματα ή να έχει μόνο «αντιχουντικά» χαρακτηριστικά (Ρήγας Φεραίος – ΚΝΕ).

Η πτώση της χούντας και η μεταπολίτευση φέρνει μία γενική άνοδο του λαϊκού κινήματος με πρωτοπόρα δύναμη τη νεολαία, η ΠΠΣΠ ανασυγκροτείται ήδη από τον Ιούλη του 1974 σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Γιάννενα και πρωτοστατεί στους αγώνες του λαού και της νεολαίας για Ανεξαρτησία – Λευτεριά – Δημοκρατία και για την συγκρότηση ενός φοιτητικού κινήματος στο πλευρό του λαού. Παιδεία Λαϊκή σε μία Ελλάδα Λεύτερη και Δημοκρατική ήταν η πρότασή της στο κίνημα απέναντι στις λογικές του «εκδημοκρατισμού της παιδείας» στα πλαίσια του συστήματος από τους ρεφορμιστές της ΚΝΕ και του Ρήγα Φεραίου. Η ΠΠΣΠ δεν περιορίζει την δράση της μόνο μέσα στους χώρους των σχολών, αλλά συμμετέχει σε εργατικές

και λαϊκές κινητοποιήσεις, ενώ μέλη της πρωτοστατούν στην συγκρότηση συλλόγων σε γειτονίες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης αλλά και κινήσεων νεολαίας σε επαρχιακές πόλεις. Παράλληλα, συγκροτείται από το μαθητικό της τμήμα η Προοδευτική Μαθητική Συνδικαλιστική Παράταξη (ΠΜΣΠ).

Από το 1977, και καθώς το κίνημα της μεταπολίτευσης οπισθοχωρεί κάτω από την κυριαρχία των ρεφορμιστών της αριστεράς αλλά και της «αλλαγής» του ΠΑΣΟΚ, έχουμε και μία αντίστοιχη υποχώρηση του φ.κ. Η ΠΠΣΠ μπροστά σε αυτή την κατάσταση και την επίθεση που εκδηλώνεται από την κυβέρνηση της ΝΔ στο δικαίωμα στην μόρφωση μέσα από την εντατικοποίηση των σπουδών και την πειθαρχηση των φοιτητών παρεμβαίνει στις σχολές συνδέοντας τις εξελίξεις στα ΑΕΙ με την γενικότερη πολιτική κατάσταση και ιδιαίτερα την πορεία ένταξης στη τότε ΕΟΚ με κεντρικό σύνθημα την πάλη ενάντια στον μονοπωλιακό εκσυγχρονισμό και τις επιπτώσεις του στην σπουδάζουσα νεολαία. Κορυφαία περίοδος σε αυτή την υπόθεση αποτέλεσε η πάλη ενάντια στον ν.815 όπου η ΠΠΣΠ κόντρα σε όλες τις συμβιβαστικές λογικές που έβλεπαν ότι «αντικειμενικά» ο νόμος πέρασε και το φ.κ. έπρεπε να ασχοληθεί με προτάσεις είτε για το περιεχόμενο των σπουδών, είτε συνολικά του «μοντέλου» της παιδείας, με επιμονή και αποφασιστικότητα οικοδόμησε μέσα στις σχολές μαζικούς όρους ανάπτυξης κινήματος που οδήγησαν στην ανάπτυξη ενός

ολόκληρου κινήματος που πάλεψε και ανάγκασε, τον Γενάρη του 1980 την τότε κυβέρνηση της ΝΔ και τον Κ. Καραμανλή να πάρουν πίσω, για πρώτη φορά, έναν ψηφισμένο νόμο.

Η περίοδος 1980-1981 είναι σημαντική και θα καθορίσει τις εξελίξεις στην χώρα για την επόμενη περίοδο. Η ένταξη στην ΕΟΚ, η επικείμενη «αλλαγή» του ΠΑΣΟΚ και η υποταγή της ρεφορμιστικής αριστεράς (ΚΚΕ – ΚΚΕ εσ.) στις επιλογές της αστικής τάξης (ευρωπαϊκός προσανατολισμός) αλλά και τις αυταπάτες περί «πραγματικής αλλαγής», δημιουργούν σοβαρές πιέσεις σε όλο το δυναμικό του αριστερού, αγωνιστικού και αντιρεφορμιστικού κινήματος στον λαό και τη νεολαία. Η πορεία του Νοέμβρη το 1980 στην αμερικάνικη πρεσβεία, που επιχειρήθηκε από την μειοψηφία του ΚΣ της ΕΦΕΕ (ΠΠΣΠ, Β' Πανελλαδική) δεν χτυπήθηκε τυχαία με τόση αγριότητα από τα ΜΑΤ με δύο νεκρούς τον Κουμή και την Κανελλοπούλου αλλά ήταν συνειδητή κίνηση του συστήματος, για να τσακίσει όσους δεν υποτάσσονταν στο πολιτικό κλίμα που ήθελε να διαμορφώσει.

Μέσα σε αυτό το κλίμα συσσωρεύονται μία σειρά ηττοπαθείς απόψεις οι οποίες δεν βλέπουν προοπτική στην επαναστατική κατεύθυνση, αλλά προσαρμογή στην αντικειμενική κατάσταση και διάχυση αντί για μία αυτοδύναμη αριστερή πολιτική συγκρότηση και πάλη μέσα στον λαό και τη νεολαία. Οι απόψεις αυτές επηρεάζουν σημαντικά και ένα μεγάλο μέρος της ΠΠΣΠ και την οδηγούν σε κρίση προσανατολισμού, εσωστρέφεια και σοβαρή αποδυνάμωση. Οι φοιτητικές εκλογές του 1982 γίνονται χωρίς η ΠΠΣΠ να κατέβει αυτόνομα στις σχολές αλλά τα μέλη της συμμετέχουν σε μία σειρά σχήματα (συσπειρώσεις, κινήσεις κ.α.). Η επιλογή αυτή αποτέλεσε, ουσιαστικά, την διάλυσή της, κλείνοντας έτσι ένα σημαντικό κεφάλαιο στην πορεία του φοιτητικού και νεολαιίστικού κινήματος. Τα μέλη και τα στελέχη της ΠΠΣΠ που δεν αποδέχτηκαν ότι η υποταγή στο ρεύμα της εποχής αποτελούσε μονόδρομο και πάλευαν γενικότερα για την ανασυγκρότηση του επαναστατικού αριστερού κινήματος αλλά και την συγκρότηση ενός αγωνιστικού φοιτητικού κινήματος προχώρησαν τον Οκτώβρη του 1983 στην ίδρυση των Αγωνιστικών Κινήσεων.

Υ.Γ.: Για κάποιους που περιέφεραν τον τίτλο του «πρώην ΠΠΣΠ» στο διαδίκτυο για να προσφέρουν στήριξη στον ΣΥΡΙΖΑ να τους πούμε ότι για άλλη μία φορά, όπως και παλιότερα, οι πολιτικές τους επιλογές «επιβεβαιώθηκαν». Τελικά, ο αντιρεφορμιστικός χαρακτήρας της ΠΠΣΠ δεν φαίνεται να επηρέασε την μετέπειτα πορεία τους.

NAZIM ΧΙΚΜΕΤ

Κοκολαντωνάκης Νίκος,
ΣΤΕΓ ΤΕΙ Ηρακλείου

Κάνοντας τα σκοτάδια λάμψη

Ο Ναζίμ Χικμέτ γεννήθηκε το 1902 στη Θεσσαλονίκη. Από μικρή ηλικία συνέδεσε τη ζωή του με την υπόθεση του λαού του. Ήταν εκείνη τη περίοδο που η Οκτωβριανή Επανάσταση και η σοσιαλιστική οικοδόμηση γίνονταν φάρος για τους λαούς όλου του κόσμου. Κυνηγημένος από τους κεμαλικούς φεύγει παράνομα από τη Τουρκία και φτάνει στη Μόσχα το 1921, όπου έρχεται σε επαφή με το Μαγιακόφσκι. Γνώρισε όχι μόνο το μεγαλείο των τεχνών στη Σοβιετική Ένωση αλλά το σύνολο της ζωής του λαού που οικοδομούσε το πρώτο σοσιαλιστικό κράτος. Κάπου εδώ η ποίηση του μπολιάζεται με τις κομμουνιστικές ιδέες και αρχίζει να γίνεται «σημαία στα χέρια της ελευθερίας». Τα ποιήματά του δημοσιεύονται σε περιοδικά του ΚΚ Τουρκίας και εμπνέουν τον αγωνιζόμενο τούρκικο λαό.

Λίγα χρόνια μετά το 1924 επιστρέφει στην Τουρκία, και γίνεται μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος. Είναι η περίοδος κατά την οποία η αστική τάξη καταστέλλει και διώκει μαζικά το λαϊκό κίνημα στην Τουρκία. Ο Χικμέτ αναγκάζεται να ξαναφύγει στη Μόσχα, όπου πολιτικοποιεί ακόμα παραπέρα το στίχο του. Γυρίζει πάλι στην Τουρκία το 1928, και τρία χρόνια αργότερα δικάζεται από το τούρκικο κράτος, το οποίο αναγκάζεται να τον αθωώσει. Ένα χρόνο μετά σε νέα δίκη καταδικάζεται σε πέντε χρόνια φυλάκιση. Πλέον αποτελεί ένα σημαντικό εχθρό της αντίδρασης στη χώρα του, η οποία με προβοκάτσιες και τελικά με στρατοδικείο, τον καταδικάζει για ακόμα είκοσι χρόνια. Η κατηγορία ήταν, ότι έκανε κομμουνιστική προπαγάνδα. Έτσι έως το 1950 ο μεγάλος τούρκος ποιητής έζησε μέσα στη φυλακή. Με απεργίες πείνας αλλά και με το μεγαλειώδες κίνημα συμπαράστασης από διανοούμενους και από τους λαούς αποφυλακίζεται και παίρνει ξανά το δρόμο για τη Σ.Ε., όπου και έμεινε έως το τέλος της ζωής του το 1963.

Ας σταθούμε τώρα στο έργο του Ναζίμ Χικμέτ. Παραπάνω γράφουμε ότι γρήγορα επηρεάστηκε από το Κομμουνιστικό κίνημα και εντάχθηκε σε αυτό. Τέτοια ήταν και η βαθειά στρατευμένη τέχνη του, η οποία δεν περιορίζεται στα ποιήματα. Το έργο του Χικμέτ περιλαμβάνει και σπουδαία λογοτεχνικά κείμενα όπως «οι Ρομαντικοί» αλλά και αρκετές σκηνοθετικές δουλειές όπως: «Το κόκκινο ποτάμι μαύρο πρόβατο», όπου πρωταγωνιστεί ο Γιλμάζ Γκιουνέι.

Ως γνήσιος επαναστάτης κομμουνιστής ο Χικμέτ μέσα από τα έργα του διδάσκει το διεθνισμό. Γράφει κάπου για το λαό της Ελλάδας και τις

Τουρκίας: «οι λαοί τις Ελλάδας και της Τουρκίας έχουν τους ίδιους εχθρούς, τον Αγγλοαμερικανικό ιμπεριαλισμό και τους ντόπιους λακέδες του». Ενώ αλλού στο γνωστό ποίημα «Στη θάλαξη» τοποθετεί τον εαυτό του στην υπόθεση του λαού της Ελλάδας, καθώς και το βλέμμα του στη στρατιά που κατεβαίνει τον κίτρινο ποταμό της Κίνας φωτογραφίζοντας τη μεγάλη πορεία του κινέζικου επαναστατικού κινήματος.

Γράφει για το Μπελογιάννη «έχω πάνω στο τραπέζι τη φωτογραφία του ανθρώπου με το άσπρο γαρύφαλλο που τον τουφέκισαν στο μεσοσκόταδο κάτω απ' το φως των προβολέων, τα μάτια του τα τολμηρά, τα άδολα, τα παιδικά κοιτάζουν άδολα κάτω απ' τα βαριά μαύρα τους φρύδια. Έτσι άδολα όπως ανεβαίνει το τραγούδι σαν δίνουν τον όρκο τους οι κομμουνιστές[...] αυτή η φωτογραφία βγήκε στο δικαστήριο ύστερα από την κα- ταδίκη του σε θάνατο».

Καταγγέλλει τον ιμπεριαλισμό και προτάσσει την διέξοδο για την ανθρωπότητα στη σύγκρουση με το σύστημα της φτώχειας, του φασισμού και του πολέμου.

Κάπου αλλού υμνεί τον Στάλιν σε ένα ποίημα σχετικά άγνωστο λόγω της επικράτησης του 20ου συνεδρίου στη Σ.Ε. Το ποίημα έχει τον τίτλο «Θυμάμαι» και περιγράφει σε σημεία στιγμές ορόσημα της ιστορίας της ΕΣΣΔ.

Η τέχνη του Χικμέτ περιέχει όλα εκείνα τα στοιχεία που αναφέρει ο Ρίτσος στο μικρό απόσπασμα στην αρχή του κειμένου: «Αιχμηρή, ζωντανή και αγέραστη». Στα ελληνικά έχουν μεταφραστεί πλέον πολλά από τα σημαντικότερα έργα του, καθώς επίσης έχουν μελοποιηθεί αρκετά ποιήματά του τόσο από τον Μάνο Λοΐζο όσο και από τον Θάνο Μικρούτσικο μέσα από τη φωνή της Μαρίας Δημητριάδου. Αξίζει να ψάξουμε για αυτά, δεν είναι γραφικά στοιχεία μιας περασμένης περιόδου, είναι φωτεινές σελίδες που μπορούν και συνεχίζουν να εμπνέουν αγωνιστές και σήμερα. Τα έργα του Ναζίμ Χικμέτ αποτελούν σημαία των κοινών αγώνων των λαών της Τουρκίας και της Ελλάδας στην πάλη τους ενάντια στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Για να γίνουν και τα σκοτάδια λάμψη.

Κάποιες αξιόλογες συλλογές:

Ναζίμ Χικμέτ «Θυμάμαι», εκδόσεις, εντύποις

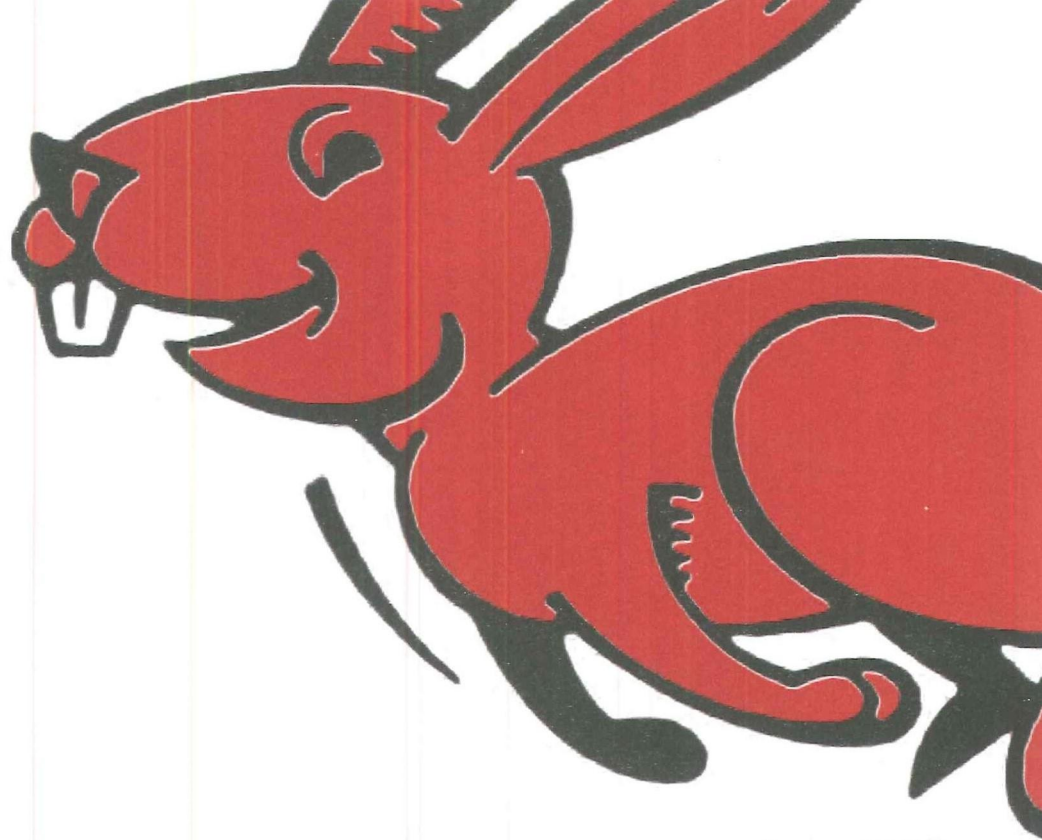
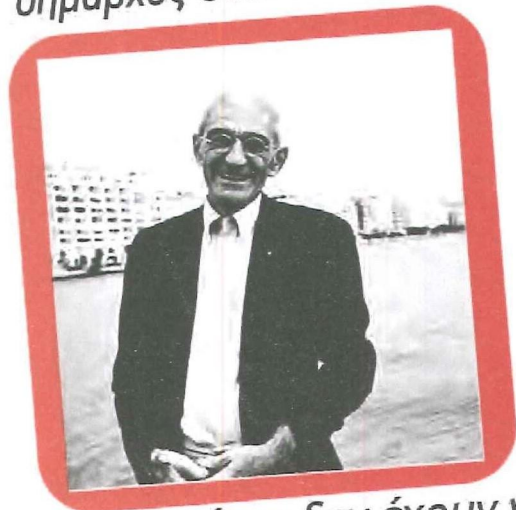
Ναζίμ Χικμέτ «τα έργα του», εκδόσεις, σύγχρονη εποχή Αθήνα 1997

«Οι ρομαντικοί», εκδόσεις, θεμέλιο

Οι ταινίες: «Gunese dogru» και «Κόκκινο ποτάμι μαύρο πρόβατο»

Μπουτάρης
δήμαρχος Θεσσαλονίκης

«Τα πανεπιστήμια δεν έχουν να πληρώσουν το ρεύμα, δεν έχουν να πληρώσουν τις καθαρίστριες. Αντί να κλαιγόμαστε που θα βρούμε τα λεφτά, τα 500 ευρώ δίδακτρα το χρόνο για τους φοιτητές έχει στόχους. Αποκτά οικονομική αυτονομία το πανεπιστήμιο, δεν περιμένει πότε θα πάρει τα λεφτά από το κράτος και οι φοιτητές σέβονται περισσότερο αυτό που κάνουν»

«η επιβολή διδάκτρων είναι μία λύση»... «το σχεδιασμό μιας τέτοιου είδους στρατηγικής απόφασης για προπτυχιακό επίπεδο, -το αν θα μπουν δίδακτρα ή τέλος εγγραφής- είναι μια γενικότερη πολιτική απόφαση, που δεν την παίρνει το πανεπιστήμιο»... «Αν δεν μπορούμε να βρούμε περισσότερα λεφτά, πρέπει να έχουμε λιγότερους φοιτητές»

Λαόπουλος
αντιπρύτανης ΑΠΘ

Όταν οι λαγοί του συστήματος βγαίνουν μπροστά...
...Το φοιτητικό κίνημα θα πρέπει να προετοιμάζεται
για τις νέες μάχες που έρχονται
ΟΥΤΕ ΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΔΙΔΑΚΤΡΑ

Στάχτη θα γίνεις κόσμε γερασμένε
σου είναι γραφτός
ο δρόμος της συντριβής.
Και δε μπορείς να μας λυγίσεις
σκοτώνοντας τ' αδέρφια μας
της μάχης.

Και να το ξέρεις
θα βγούμε νικητές
κι' ας είν' βαριές μας οι θυσίες.

Μαύρη εσύ θάλασσα γαλήνεψε
τα κύματά σου.

Και θάρθει η μέρα η ποθητή
η μέρα της ειρήνης
της λευτεριάς σου.

Ω, ναι θαρθεί
η μέρα που θαρπάξουμε τις λόγχες
που μες στο αίμα το δικό μας
έχουν βαφτεί.

Ναζίμ Χικμέτ